Ціна номера 30 коп. Індекс 74393.

ГРУДЕНЬ
ISSN 0132-4462
1987
перець
№ 24

Мал. Ю. КОСОБУКІНА

— ЗАЛИШ ТАТА У СПОКОЇ...

Мал. А. АРУТЮНЯНЦА

Без слів.

Мал. Р. ДРУКМАН

— Щось важко стало.
— Може, атмосферний тиск підвищився!

Мал. А. ЮНА

Без слів.

Мал. Ю. КОСОБУКІНА

Без слів.

Мал. В. ЧМИРЬОВА

— Ану скажи, якого подарунка ти чекаєш від Дідуся Мороза!
— Тепла у квартирі...

Мал. О. КОХАНА

— Іван іванович?..

Мал. І. АЛЕКСАНДРОВИЧА

КАФЕ ЯЛИНКА

Мал. А. ЮНА

Без слів.

Мал. А. КОНОНЕНКА

Без слів.

Мал. А. ВАСИЛЕНКА

— Так і зафіксуємо: вхідний номер — тисяча дев'ятсот вісімдесят восьмий.

З Новим роком!

БОМБОЧКА ДЛЯ ДИРЕКТОРА

Гласність, товариші,— це прекрасно.

Досить відсиджуватися в персональних окопчиках і тихенько чекати справедливості, яка прийде ізвідти, згори. Пора на повний зріст — і в атаку! А тоді вже просити підкріплення.

Бо без підкріплення бува тугувато. Вогнем демагогії до землі притиснуть і відкинуть на попередні позиції. А то ще й далі.

Як то вийшло з двома шукачами справедливості у Канівському районі на Черкащині. Шукали вони її, шукали, аж поки їх обох забороненим прийомом — на обидві лопатки! І тоді їм нічого не залишилося, як звернутись по допомогу до «Перця».

Ну, а ми в таких ситуаціях намагаємося реагувати швидко. Прибули на місце — й відразу: а подати сюди такого-сякого директора радгоспу імені 40-річчя Перемоги Горденка Миколу Анатолійовича! Подумати лиш — за якихось два роки бозна-чого натворив! Тільки сів у керівне крісло — і давай розганяти агрономів, механіків, трактористів, водіїв — цілими пачками! І це в господарстві, де всього отих працездатних лишилося шість або сім десятків чоловік!.. До чого ж воно далі дійде?! Норми виробітку разом зі своєю дружиною — головним економістом радгоспу — встановлює, які хоче, оплату зрізає, матеріальні цінності розбазарює, а радгоспним транспортом користується, ніби власним. А в районі, звичайно, підтримують. Минулого року в господарстві ревізію провели, купу кричущих недоліків виявили — і все, як у воду! Після чого директор ще дужче розперезався. Кричить, лається, а ледь що не так — з роботи...

Зізнатись, приїхавши в Черниші, автор цих рядків сподівався застати на місці новоутвореного радгоспу (він тільки у 1985 році відділився від сусіднього) суцільні руїни, а в кабінеті його директора — лютого чинушу-адміністратора, який щохвилини накидається на ні в чім неповинних людей і про те тільки й думає, як би остаточно вгробити господарство. В голові ворушився задум нищівного фейлетону про запеклого ворога перебудови та його безпринципних покровителів...

Але на місці все виявилося трохи не так. «Дірок» у молодому господарстві ще справді багато: невисока поки що рентабельність виробництва, не на повну потужність використовується машинно-тракторний парк, а звідси — й низький виробіток на трактор, і малі заробітки; слабо налагоджений бухгалтерський облік, погано влаштований побут, не вистачає житла, немає дитсадка, школи...

Словом, у Чернишах, які довгий час були занедбаним бригадним селом, роботи ще — непочатий край. Механізатори, водії, які живуть у сусідніх селах, а також молоді спеціалісти, справді, поки що приживаються слабо, залишають радгосп, аби перебратися ближче до рідних осель або туди, де більше цивілізації.

Проте розбігаються не всі. Інакше радгоспу, либонь, не вдалося б за невеликий строк майже на третину збільшити надої молока та виробництво м'яса, помітно рвонути вперед і в деяких інших напрямах. Важкувато, звичайно, спинатися на ноги. Труднощів — хоч відбавляй. І от про них, про ці труднощі, й «сигналізують» автори листа до редакції, виставляючи їх як наслідок головотяпства керівників.

Хто ж вони, оті правдоборці?

Зоотехнік Микола Миколайович Швець — молодий, освічений і симпатичний сам собою товариш. Проте, незважаючи на молодість, має за плечима вже чималий досвід роботи, точніше кажучи, її пошуків: за сім років після закінчення сільгоспакадемії поміняв шість організацій, ледь-ледь нашкрібши 3,5 року загального трудового стажу. Ніде не міг собі довго нагріти місця, звідусіль звільнявся за власним бажанням, роблячи довгі перепочинки поміж спалахами трудового ентузіазму. Якось примха бурхливої долі привела його навіть до Черкаського зоопарку, де Микола Миколайович, фахівець із вищою освітою, влаштувався робітником по догляду за екзотичними тваринами. Правда, більше двох місяців спілкування з ними не витримав...

Коли ми — чергова комісія по розгляду його скарг — прибули до радгоспу ім. 40-річчя Перемоги, Швець уже не працював і там: його, понизивши перед цим на кілька місяців у посаді, зрештою змушені були взагалі звільнити за систематичне невиконання покладених на нього обов'язків. Проте детальніше поговорити з ним на цю тему так і не вдалося: запрошений у контору радгоспу для бесіди, Швець не просидів там і п'яти хвилин. Відчувши, що розмова схиляється не на його користь (Миколу Миколайовича попросили, зокрема, пояснити, чому в радгоспі так запущена зоотехнічна робота), він ображено підвівся і швидко вийшов із кабінету, на ходу кинувши представникам РАПО:

— Це ви хочете власні упущення звалити на мою голову! Не вийде! Я писатиму далі, але доб'юся свого!

Такою ж рішучістю сповнений і другий автор листа до «Перця», механізатор Василь Федорович Табачний — теж людина у розквіті молодих сил і талантів. Шкода тільки, що витрачає він їх на речі не зовсім благородні. Скажімо, про бригадира тракторної бригади А. О. Грибеника він вигадав, ніби той привласнив бригадний телевізор, невідомо куди подів акумулятори від нових тракторів. Про завгара С. Г. Кандибу — ніби той минулої осені три місяці (!) був у відпустці і в цей час возив у Дніпропетровську область «клієнтів із інших сіл» з картоплею на продаж, луплячи з них чималі гроші. А нам, мовляв, чернишівцям, доводилося для цього наймати транспорт у інших господарствах. І так далі.

«Правдолюбці» стежать буквально за кожним кроком адміністрації, збирають все нові й нові «докази» зловживань і марнотратства. Варто було тому ж Кандибі пожартувати, нібито директор виклав із власної кишені 360 крб. за ремонт автомобільного двигуна (насправді його полагодили на заводі безкоштовно, в порядку шефської допомоги), як пильна двійка бере на замітку: угрохали, мовляв, понад три з половиною сотні з радгоспної каси, аби директор мав змогу продовжувати свої приємні вояжі на державному транспорті! Варто було радгоспному молоковозу по дорозі на комбінат обламатися, і молоко довелося продати населенню, як одразу: «У результаті безгосподарності та безконтрольності скисло кілька тонн молока!»

Важко уявити, яких би блискучих успіхів досягли ці товариші, якби спрямували свою кипучу енергію на виробничу діяльність. Однак за викривальними клопотами — не до того: на фермі, наприклад, вже звикли, що свого зоотехніка не бачать тут по кілька днів. Механізатор Табачний теж не виявляє особливого трудового героїзму. Минулого літа, наприклад, у розпал «зелених жнив», він, попрацювавши на косовиці гороху кілька годин, залишив комбайн, за що й був звільнений з роботи.

Мал. В. ГЛИВЕНКА

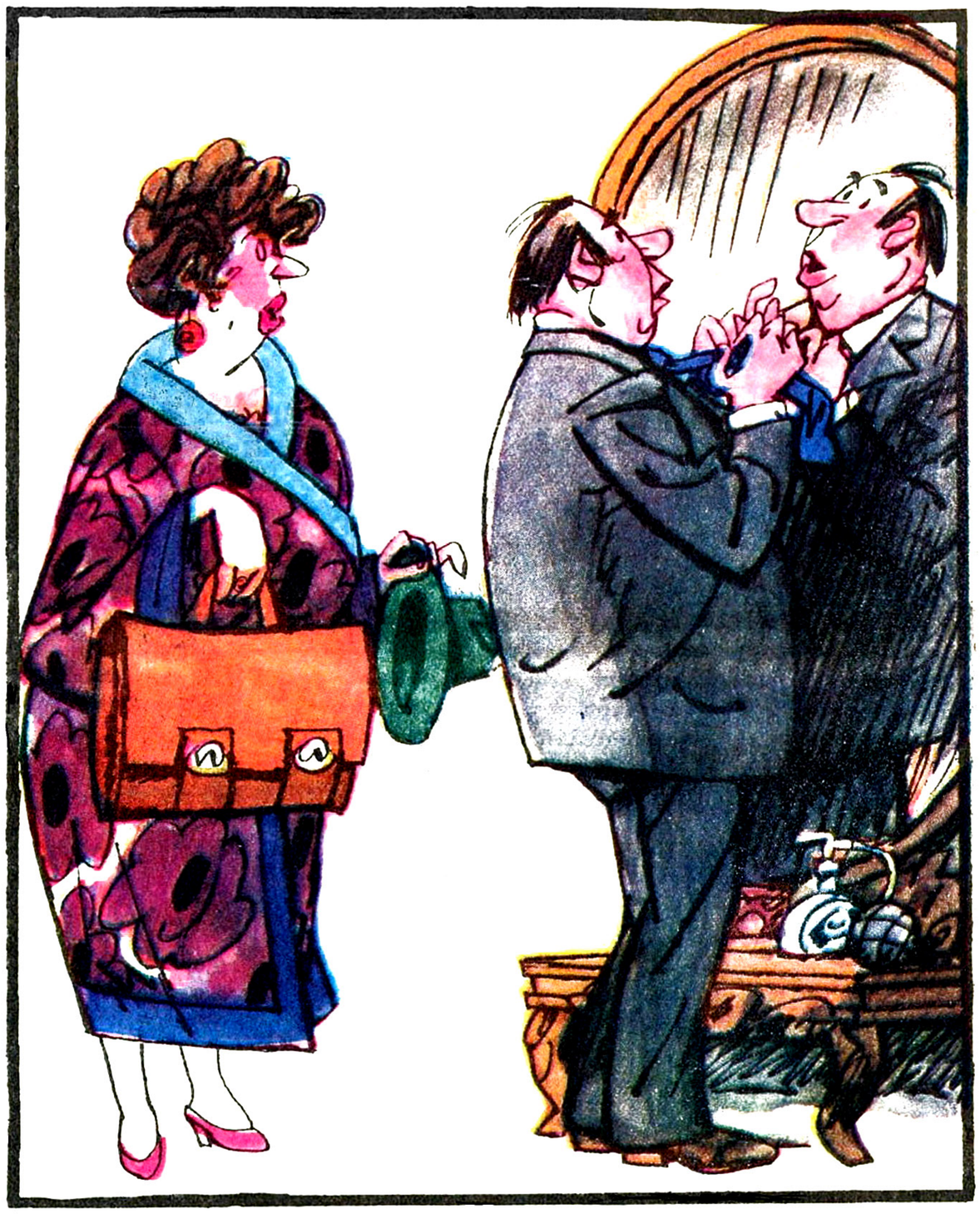

— Ти ж дивись, Котику, не забувай, що то не дома: не ляпни й на зборах чогось проти перебудови!

Проте саме тут час перервати нашу розповідь і зробити, як кажуть літературознавці, невеликий ліричний відступ. Річ у тім, що Табачного невдовзі довелось поновити, бо дирекція радгоспу не зважила за потрібне привести свій справедливий гнів на адресу несумлінного працівника у відповідність із трудовим законодавством. А порушувати його, навіть із найблагородніших міркувань, зовсім небажано. Бо всяка незаконна акція, хай навіть спрямована на зміцнення трудової дисципліни, як правило, дає зовсім протилежний ефект. Вона не піднімає авторитету керівника, а, навпаки, підриває віру людей у нього. А її, оту віру, завоювати можна тільки єдиним шляхом: повсякденною, копіткою роботою з людьми, живим спілкуванням з ними, умінням радитись, терпляче роз'яснювати свою позицію, сперечатися — без амбіцій, визнавати свої помилки — прилюдно і разом, громадою шукати єдино правильного рішення. І, дотримуючись усіх необхідних формальностей, ні в якому разі не вдаватися до формалізму. Інакше чи міг би статися отакий, з дозволу сказати, демократичний казус: недбайливого працівника, невиправного прогульника Швеця висувають... кандидатом, а згодом, уже звільненого з посади, і обирають у депутати сільської Ради! Випадок унікальний, і він, наскільки ми встигли переконатися, свідчить не так про великий авторитет зоотехніка-літуна у селі, як про все ще не скрізь переборену інерцію, політичну пасивність людей, які звикли ще й досі дивитись на вибори як на чисто механічну, наперед «вирахувану» у інстанціях акцію.

Тим більше, що парторг радгоспу П. М. Петренко, разом з головою профкому М. Г. Олефіром, проводячи передвиборні збори у колективі, саме й задали їм отакий традиційний, формальний тон: все одно треба, мовляв, когось висувати — то давайте висунемо і кандидатуру Швеця,— це, можливо, примусить його більш відповідально ставитись до роботи.

А тепер ця обставина, безперечно, дасть змогу неробі потрясати депутатським посвідченням і скаржитись «далі» і «вище». І відривати від справжнього діла десятки заклопотаних людей, які, витративши командировочні й час, знову і знову переконуватимуться у безпідставності претензій «шукачів істини».

Чи не час би, до речі, подумати про відповідну статтю в нашому законодавстві? Не такі ми уже й багаті, щоб вибачати подібного роду борцям за «гласність» отакі непродуктивні витрати робочого часу і коштів. Не підтвердились «фактики» — розкривай гаманець! Поверни державі заподіяний збиток! Думається, перед запуском чергової «викривальної бомби» сутяга не раз і не два почухається: а чи не краще все-таки застосувати потужні зусилля та інтелект у більш корисній для себе й суспільства сфері?..

В. БОЙКО.

Черкаська область.

Пробний камінь

ГУМОРЕСКА

Ми завжди з надією чекаємо нового року, сподіваючись розпочати (цього разу вже обов'язково!) нове життя. Чогось позбутися — наприклад, поганих звичок. Щось поміняти — скажімо, холодильник, квартиру, погляди. Клятвено запевняємо себе, що прямо з першого, ну максимум з другого січня починаємо регулярно робити фіззарядку, а то й бігати підтюпцем навколо будинку.

Скажу я вам, шановні, з власного досвіду — нічого у вас із тих клятв не вийде! Оті всі компромісні «з нового року», «з понеділка» — це чистої води самообман. Якщо вже починати нове життя, то тільки — від сьогодні, негайно, прямо зараз! З тією рішучістю, з якою, приміром, мій друг кинув палити. Жбурнув якось недокурену сигарету в урну і ось уже протягом семи років жодної до рота не взяв...

От і я твердо вирішив почати перебудовуватися негайно. А не чекати нового року, хоч і лишилося до нього всього-на-всього кілька днів. Зараз або ніколи! Прямо з цієї хвилини, з цього папірця! Оцей папірець, оця записка, адресована завідуючому аптекою, тобто мені, і буде пробним каменем моєї рішучості, твердості моїх намірів.

«Подавцеві цього прошу відпустити...» — пише мені у записці мій начальник. А далі на цілу сторінку іде перелік найдефіцитніших ліків. Ви б глянули на цього подавця! Кров з молоком. Долоня — як ківш у екскаватора. А йому, бач, єгипетський еліксир потрібен! Своєї бадьорості на десятьох вистачить. Енергія так і випирає — аж на місці притупцьовує. Я його за двері кабінету виставив. Кажу, почекайте, поки з вашим списком розберусь.

От зараз напишу «відмовити» — і хай котиться до свого дільничного лікаря по рецепти. Побачимо, які еліксири він йому пропише!..

Що по цьому буде — відомо наперед. Начальник тут же мене звільнить. За що? Хіба важко знайти. Завжди до чогось можна причепитися. Ну і нехай! Зрештою, без роботи не лишусь. А такі гроші, як тут, зароблю! Що ж до всього іншого... Буду жити як усі. Від сьогодні почну! Оце йтиму додому, зайду до гастроному — і ніякої підсобки. Одразу — в чергу. Звичайно, Галина Свиридівна, директриса, пакуночків до свят наготувала — баличок, шинка, осетринка, кілька таких екзотичних баночок, що можуть створити святковий настрій навіть у будень. Але я принципово візьму пару бляшанок «Ставриди в томаті» та півкіла ковбаси вареної. А Марина вдома хай вареників приготує і ще чогось. А то звикли — без бутербродів і не уявляють столу святкового! Тепер доведеться уявити.

І до «Зеленгоспу» не дзвонитиму. Ялинку нехай дружина із сином купують як усі — на ялинковому базарі. Ріденька і однобока? Ну і що? Кілька однобоких зв'язати докупи — і вішай собі гірлянди.

І взагалі: усі ці дзвінки з проханнями, різні там кабінетні домовленості мусять тепер відпасти самі собою. А то звикли — як іти до театру, то подавай лише перший ряд партеру. А якщо їхати поїздом — не інакше як на нижньому місці купе. І це у розпал курортного сезону! Наче у плацкартному на верхню бічну важко видряпатися. Та й, мабуть, потреби у таких квитках уже не буде. Хай дружина подає заяву на путівку до свого профкому. Он, розповідала, що їй цього року пропонували навіть до моря — у будинок відпочинку. На грудень! Відпочивати, кажуть, завжди приємно.

І без парфумів французьких до свят обійдеться. А то звикла — «Чорна магія», «Діор», «Клема»! А для кого ж тоді «Аромати Подолу» або «Вогні Кіровограда» випускають? Хай оцими і душиться! Може, менше до неї залицятися будуть. Уявляю вираз її обличчя, коли я повідомлю про своє рішення. Закричить: «Ідіот, як же ми дачу добудуємо? Де ти будівельні матеріали візьмеш? За ними кілька років у черзі стояти треба!»

І постою. Он я читав, у наступній п'ятирічці випуск цих будматеріалів на тридцять один з половиною процента збільшиться. Так що перспектива є. А поки що на природу машиною будемо їздити. Відремонтую її після зими...

Нічого, в загальному порядку. Як усі. Он сусіда добився. П'ять скарг написав, а таки його «Москвича» відремонтували. Правда, гайки забули загвинтити, і він в аварію вскочив. Трохи полежав у лікарні. Ну, що поробиш, палата, звичайно, не люкс, але ж найкращі ліки нам гарантовано. Хоча — які гарантії? Я ж до ліків уже ніякого відношення не матиму...

О, цьому бугаєві чекати набридло, уже суне — «подавець»!

— Чого ж так довго? — питає.

— Зараз,— похмуро відповідаю.

І чітко виводжу на записці: «Видати!» А нижче додаю: «Цito!» Тобто — негайно.

Зрештою, думаю, хто ж це починає перебудовуватися за кілька днів до нового року. От з нового і почнемо!

Юрій ПРОКОПЕНКО.

ОВОЧІ І ФРУКТ

Мал. А. АРУТЮНЯНЦА

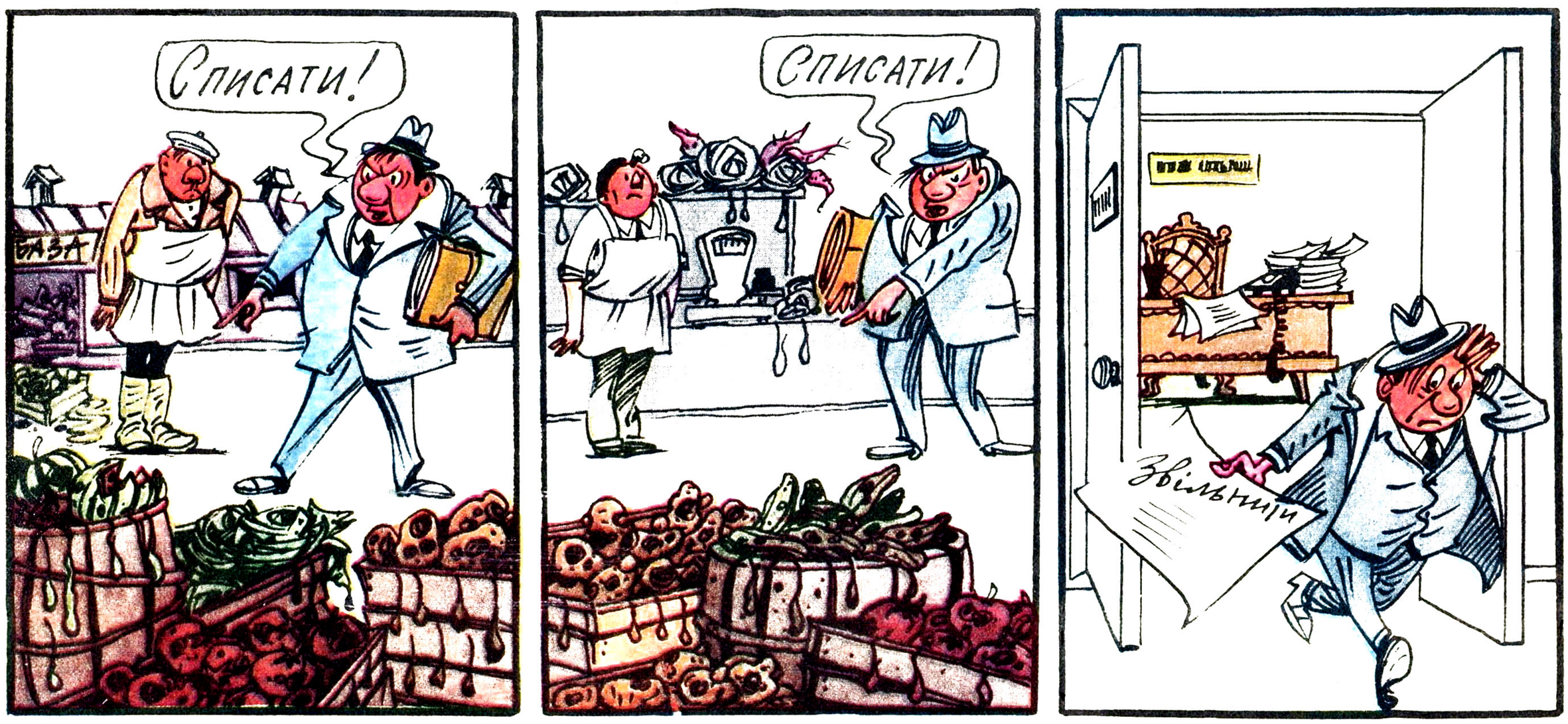

...І списали.

НЕТАЄМНИЧА РУКА

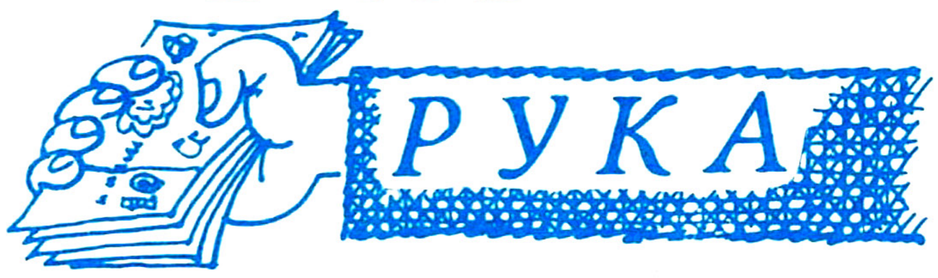

ЗДЕЯКИХ пір у загоні воєнізованої охорони залізничної станції Конотоп найуживанішим стало слово «рука». Вимовляють його, як правило, пошепки, озираючись. А дехто при цьому й спльовує через ліве плече, тим самим прямо натякаючи на зв'язок «руки» з нечистою силою.

Що діло тут справді нечисте, свідчить історія з колишнім заступником начальника загону по службі М. І. Павленком. Можливості юридично другої, а за розповідями очевидців, фактично першої людини в загоні Михайло Іванович використовував, що називається, на повну котушку. Не змигнувши оком, оформляв собі командировочні до Бахмача, де знаходиться його родинне гніздо. Надурняк упорядковував це гніздо, заганяючи туди, часто-густо й у робочий час, нижчестоячих колег. Бажаючи догодити тестю — завзятому рибалці,— широким жестом перебазував з державної до особистої пристані човен.

Та головним хобі заповзятливого керівника було регулярне обкладання підлеглих даниною. Брав, не гребуючи нічим: купюрами, горілкою чи мариноваными огірками. Врешті-решт, знесилений гнітом загін збунтувався. Письмове підтвердження цього бунту надійшло до Конотопського міськкому партії та міського комітету народного контролю.

І тут розгорнулися події, що якраз і дали поштовх розмовам про «руку». Хоч незаконна й аморальна діяльність Павленка повністю підтвердилась, його службовий статус не змінився ані на йоту. Більше того, наслідки перевірки для колективу залишились таємницею за сімома замками.

Відчувши підтримку невидимої руки, осмілілий хапуга не приховував своїх намірів розправитися з бунтівниками. Відверті погрози на адресу тих, хто під час перевірки не схотів тримати язик за зубами, посипалися, наче з мішка.

Не чекаючи оргвисновків, опозиція відповіла контрударом: колективною скаргою до Москви. І невдовзі по тому закрутилося колесо правосуддя. Щоправда, зі скрипом. Просидівши тиждень під вартою, звинувачений, ніби за помахом чарівної палички, знову опинився на волі і... на тій же посаді. Та ще й одержав заохочення у вигляді відпустки і 80 карбованців матеріальної допомоги. «Що поробиш — рука»,— розуміюче перемовлялися у загоні.

Та якою міцною не була б рука, сила її усе ж не безмежна. У даному випадку гору взяла-таки громадська думка, авторитетно підкріплена розслідуванням транспортної прокуратури. Два роки примусових робіт плюс найсуворіше, хоча й дещо запізніле, партійне стягнення, сподіваємось, відіб'ють у ще молодого екс-керівника бажання конфліктувати із совістю і законом.

Але й виключення Павленка з рядів партії та воєнізованої охорони не припинило балачок про «руку». По-перше, легким переляком відбулися підсобники засудженого: начальник загону О. Є. Фесюн і ще два його заступники М. О. Приходько та М. І. Пономаренко. Хоча їхня співучасть у махінаціях доведена слідством, усі троє залишилися на керівних посадах. Щоправда, після недавньої реорганізації Конотопського загону ці посади називаються дещо інакше, але суть від того не міняється.

Позбавившись головного утискувача, у загоні полегшено зітхнули. Як з'ясувалося, передчасно. Тінь Павленка незримо витає над тими, хто вивів його на чисту воду. І серед перших вона впала на А. В. Суховія, чий підпис у скарзі до Москви стояв найвище.

Оскільки пристрасті до чарки чи інших явних грішків за Андрієм Васильовичем не водиться, вчепилися за те, що після тяжкої хвороби він не може повною мірою виконувати обов'язки стрільця по прийманню і охороні вантажів. Раніше, враховуючи стан здоров'я, Суховія просто довантажували посильною роботою. Але тепер керівництво пішло на принцип: роби, як усі! А, не потягнеш? Ну, то запишемо тобі, голубчику, прогули з відповідними наслідками...

«Що, догавкався?» — збиткувалися поплічники Павленка і компанії, коли непоштивого до начальства стрільця звільнили з роботи за статтею. Не зглянулися ані на багато років бездоганної служби, ані на передпенсійний вік. У різний час і під різними приводами понизили на посаді або й вижили взагалі В. М. Циганова, А. І. Нємченка, В. І. Коваленка, П. Г. Євтушенка та інших, не згодних з порядками у воєнізованій охороні.

Зате Павленковим лакизам, що із шкіри пнулися, вигороджуючи свого покровителя, досі живеться привільно. Скажімо, посаду заступника начальника команди № 1 по політчастині обіймає такий собі С. Ю. Яценко. Найбільше не любить Сергій Юхимович, коли читають його анкету. Бо прочерк у графі «військова служба» не зовсім в'яжеться з воєнізованою охороною, а восьмирічки для виховання десятків людей явно малувато. Брак освіти й професійної підготовки Яценко намагається компенсувати крутим характером і ще крутішими слівцями. Та хоч у підлеглих вуха в'януть, вищестояче керівництво і вухом не веде. Не інакше, хтось тягне руку за скороспеченого замполіта і йому подібних!

Втім, власника тієї майже всемогутньої руки у райцентрі добре знають не тільки на ім'я, а й у обличчя. За не таких уже й давніх часів візити начальника відділу воєнізованої охорони Південно-Західної залізниці В. В. Великодного до Конотопа були не лише регулярними, але й гучними. Широка натура Василя Васильовича жадала простору, який послужливі конотопчани і забезпечували на мальовничому березі Сейму.

Матеріальний бік бенкетів здебільшого брав на себе не хто інший, як Павленко. Де він діставав потрібні для цього кругленькі суми, високе начальство не цікавилося. Та коли оті щедрі послуги за чужий рахунок обернулися відповідною статтею карного кодексу, спробувало врятувати «свою людину» або, принаймні, пом'якшити її долю.

Що з того вийшло, ми вже знаємо. Безсумнівно, не без впливу тієї самої «руки» значні неприємності обминули сподвижників Павленка і, навпаки, посипалися на голови його викривачів. Неясно одне: чи дадуть, нарешті, по руках тим, хто плутає державну установу з власною вотчиною?

Г. ЄЛИШЕВИЧ.

Сумська область.

ЩО? ДЕ? КОЛИ?

Музей просто неба продовжує працювати у селищі Хлюпине. Цікаво, чи цього року будівельники, нарешті, полагодять його дах?

* * *

Оригінальні годинники надійшли до магазину «Хвилинка». Головна їх особливість у тому, що вони запізнюються за добу на 15—20 хвилин. Таким чином, тривалість року у власників годинника збільшується на дві-три доби.

* * *

Нову синтетичну тканину освоїли на фабриці «Зоря». Вона не лише не мнеться, а й навіть не згинається.

* * *

Якщо ви бажаєте замовити столик для новорічного вечора, радимо завітати до салону-магазину «Меблі» на вулиці Садовій.

* * *

Перукарня «Люкс» з нового року переходить на самообслуговування.

О. ГЕН.

Мал. В. СОЛОНЬКА

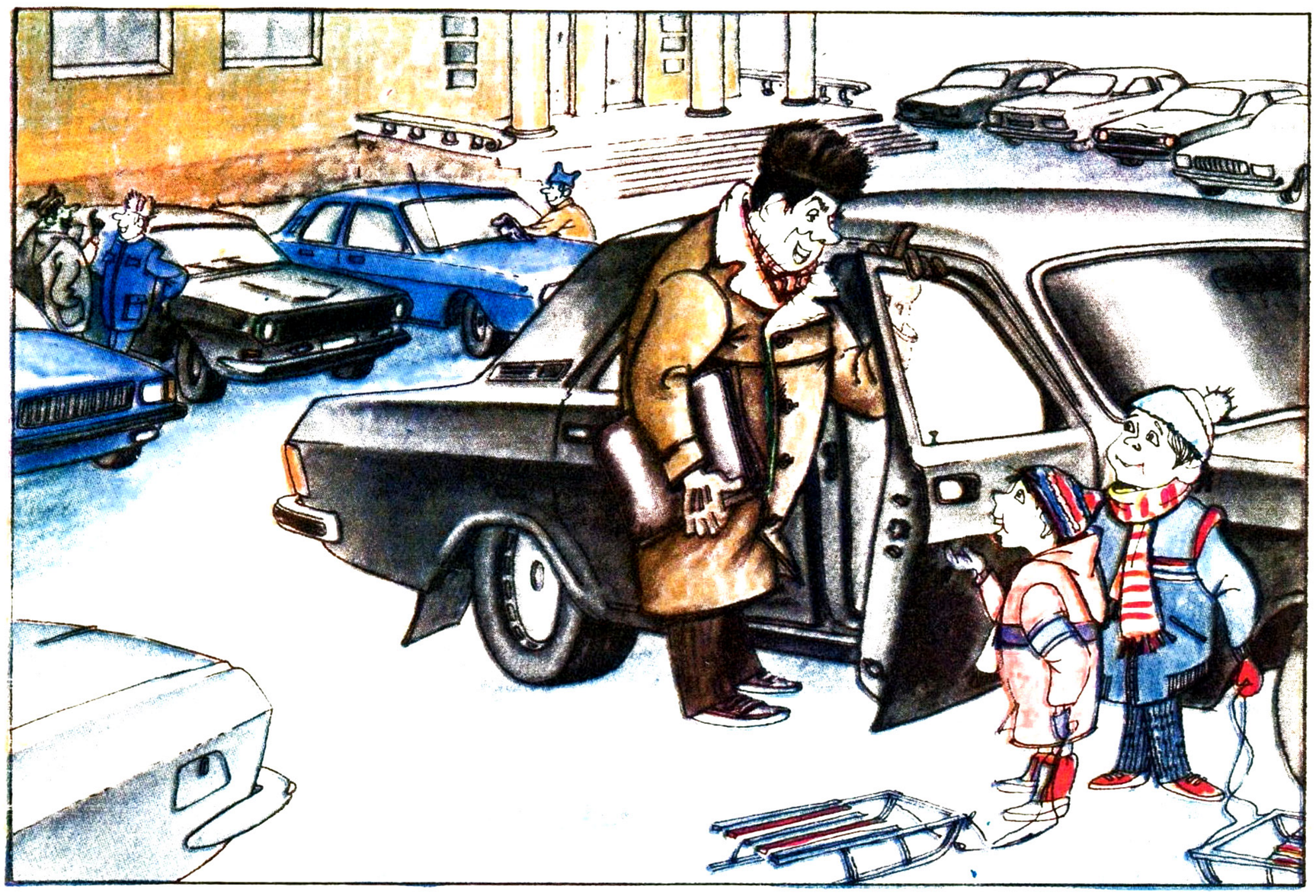

— Дядю, а яка машина краща — «Жигулі» чи «Волга»?
— Найкраща, діточки,— персональна!

ОБІЙМАЄ...

Здається, він посаду обійма,
А придивись до нього пильно:
В обіймах цупко крісло лиш трима,
Посада ж — вільна...

ВІДКРИТТЯ

Щоб у життя впровадить відкриття,
Бракує часом автору дрібниці:
В характері — броньованої криці
Та сотні літ активного життя!

АХ, МОДА, МОДА!..

Непостійність моду відзначає,—
Вітрогонка, господи прости!
Декого до цурки роздягає,
Щоб когось із шиком одягти!

КРУГОВА ПОРУКА

Я кругову
Ненавиджу поруку,
Вбачаю в ній
Гнилу й мерзенну
Суть.
Коли рука,
Затямте, миє руку —
Обидві ще брудніші
Стають!

Альберт МАНДРИК.

м. Київ.

Мал. А. ВАСИЛЕНКА

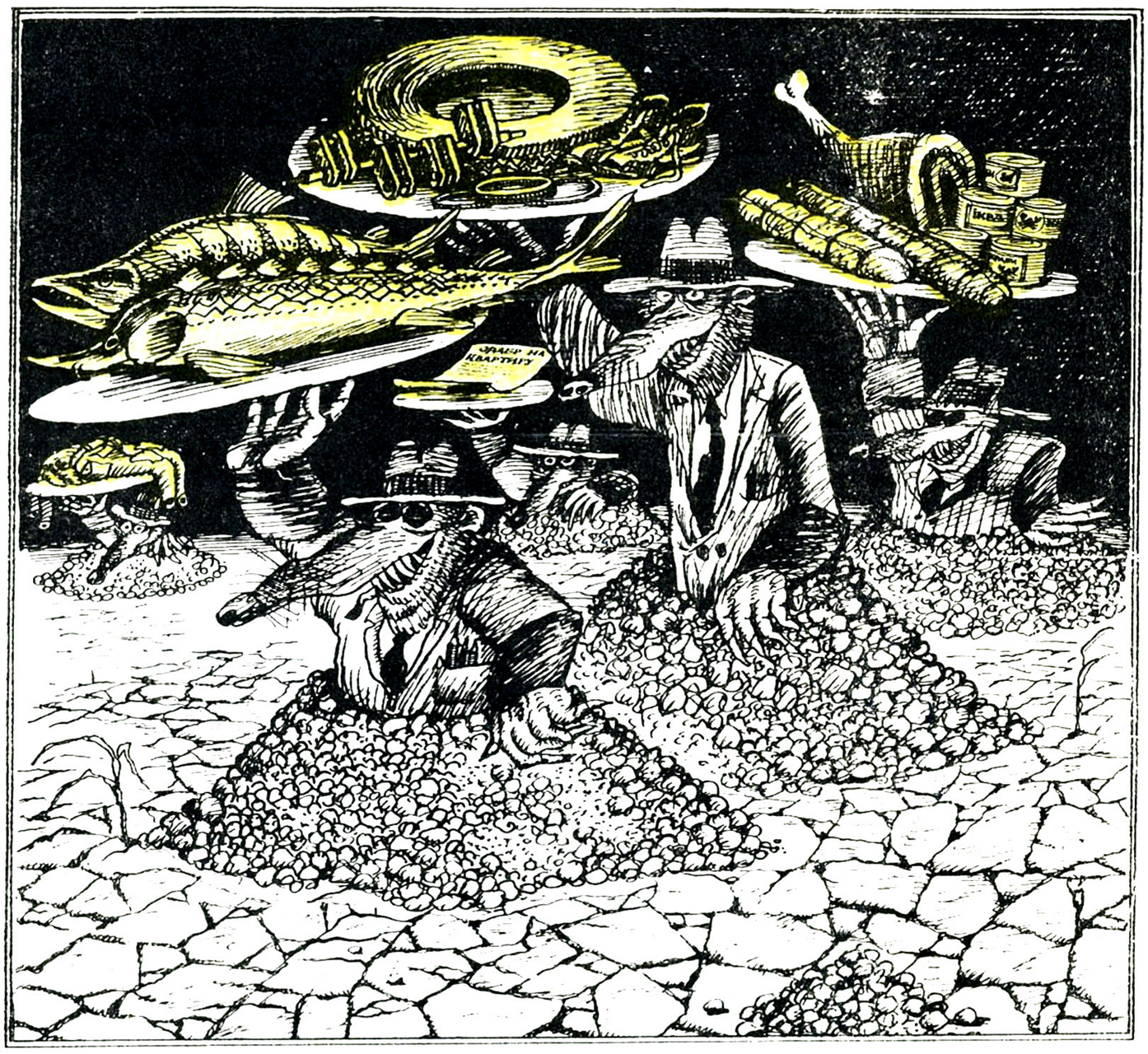

«Діставайли».

ПОМИЛКА У СЦЕНАРІЇ

УСМІШКА

От і підійшов рік Новий!.. Упритул, можна сказати, підійшов. Заметушились усі, забігали. А енергії скільки, а діловитості — як при спорудженні єгипетських пірамід. Аж шкода, що цей ентузіазм та не в роботу... В усіх на вустах одне:

— З Новим роком!.. З новим щастям!.. А ви де новорічне свято зустрічаєте?..

І пішло-поїхало. Кожен так і норовить щось оригінальне утнути. Одні, дивись, у Карпатах Новий рік святкувати надумали, інші — з приятелями на дачі, а дехто — вже й путівочку на курорт припас та квиток на останній день грудня... Виходить, у купе поїзда, під плацкартний чайок гулятимуть. І — дарма! Бо моя Наталя глибоко переконана: як зустрінеш Новий рік — так тобі цілісінький рік і матиметься. І я вже неодноразово у цьому мав можливість пересвідчитись. Он зустрічали ми якось Новий рік у наших друзів Дзюркотунів. Зустріли як і належить: куранти послухали, шампанське у келихи розлили, а десь під ранок і додому збиратися почали. А живемо ми аж-аж... Вийшли на вулицю — а транспорт не ходить. Стали таксі ловити...

І врешті-решт обернулося все так, що я цілісінький рік потім удома не був. Уже наступного дня мене керівництво у відрядження послало. Намотався я тоді по командировках, як сайгак по степу. Країна ж то у нас — ого-го!.. Не було навіть коли бідолашному й додому заїхати, переодягтися. Так у травні у шапці в Гагру й приїхав. Як сходив із поїзда, провідниця жалібно на мене подивилася.

— Бідний,— каже. А потім на весь вагон: — Дорогу хворому!..

От що значить Новий рік не вдома зустрічати... А якби за домашнім столом та в сімейному колі, то, певно, і не мотався б туди-сюди.

А ще, за свідченням моєї Наталки, багато і від настрою залежить. Якщо сів похнюпленим за святковий стіл — вважай, не буде настрою протягом року. Он яка виходить закономірність.

І, погодьтеся, ці спостереження моєї дружини не позбавлені внутрішньої логіки. Тому до її міркувань з приводу того, де і як зустрічати новорічне свято, я завше уважно прислухаюсь. Ось і цього разу...

— Сенчику,— звернулася вона до мене так лагідно, ніби у перші дні медового місяця. — Маю одну чудову пропозицію... Хочеш, щоб цей рік, як ніякий інший, минув для нашої сім'ї у повному достатку?

Ще б! Де ви бачили таку людину, яка б цього не хотіла.

— Але як ти собі це мислиш? — поцікавився я.

— Дуже просто,— пояснила Наталка. — Від тебе вимагається зовсім мало. Скажімо, ти купуєш мені норкову шубу.

— Вибач,— розгублено закліпав я. — На які гроші? Адже я всього-на-всього скромний економіст.

— Але ж на овочевій базі,— уточнила дружина і ображено закусила губу. — Ну, як хочеш! Власне, свою пропозицію я висловила...

Звичайно, мені не хотілося переносити сварку з дружиною у рік новий. Це — погана прикмета. Тому я зробив усе так, як і було передбачено її сценарієм. І за святковий стіл ми і сіли дещо маскарадно. Наталка була у норковій шубі і нових чобітках, син Максимко — у новому джинсовому костюмчику, а я сам — також у щойно придбаній обнові: дублянці та рукавичках з крокодилячої шкіри... Що, звичайно, дуже утруднювало користування виделкою. Але чого тільки не зробиш в ім'я власного добробуту...

А взагалі Новий рік ми зустріли чудово. Стіл аж вгинався від наїдків, у кутку виблискувала прикрасами пахуча ялинка. І під нею малий Максимко розповідав віршики про зиму, які він вивчив у дитсадочку ще у червні...

Одне слово, все було якнайкраще. І мені вже й самому припав до душі Наталчин сценарій святкування Нового року.

А на ранок нас чекав іще один сюрприз... У двері хтось делікатно подзвонив. І Максимко, вихопившись із ліжка, з вигуками: «Дід Мороз прийшов! Дід Мороз прийшов!» — побіг у передпокій відчиняти.

— Невже і справді Дід Мороз?! — захоплено подивилася на мене дружина. — І як ти до такого додумався! Ну, милий, ти таки вмієш робити справжні сюрпризи!..

— Еге ж... — розгублено відповів я і визирнув у передпокій.— Може, й Дід Мороз!

Тільки він був чомусь у міліцейській формі...

Юрій ІЩЕНКО.

Мал. О. КОХАНА

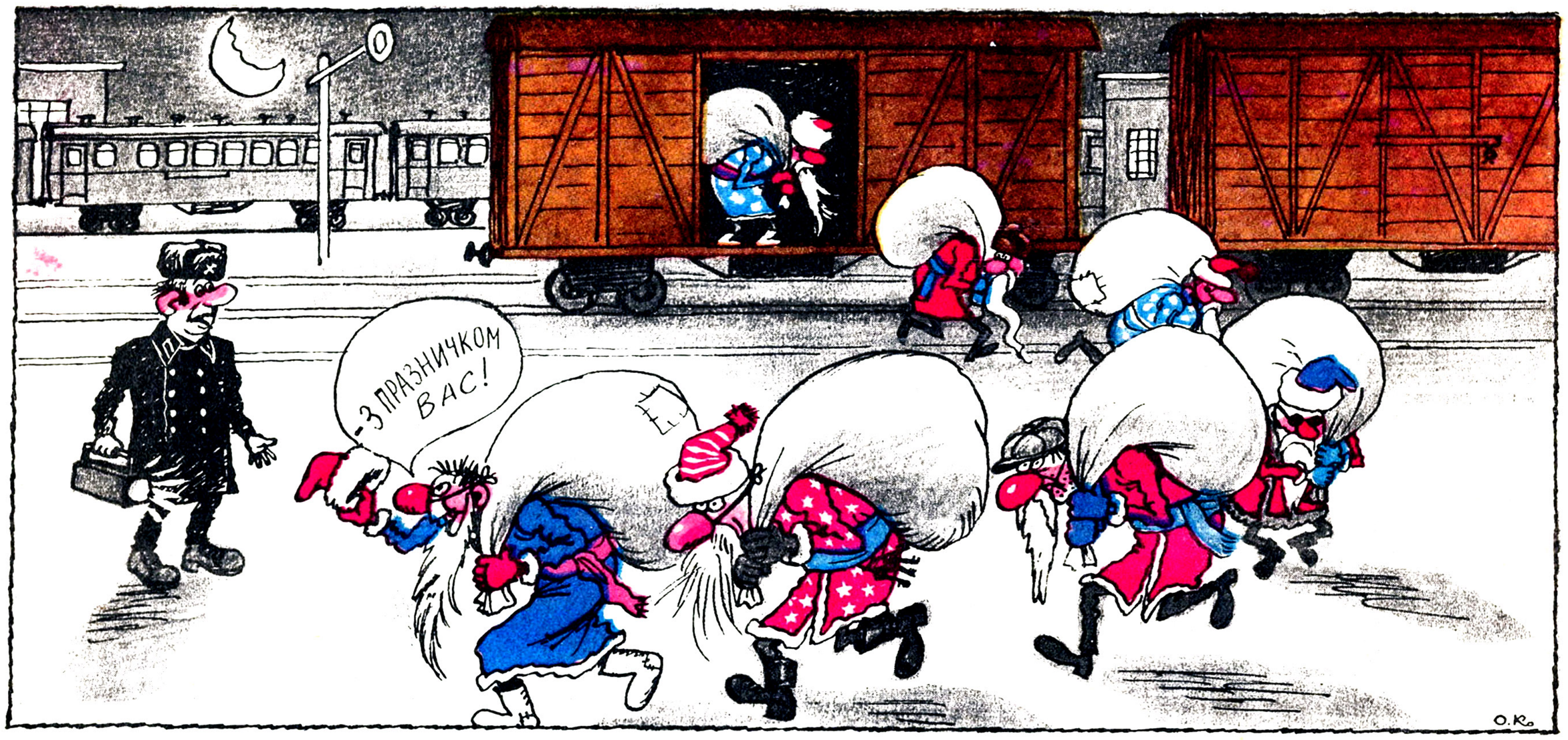

Ну й дивак!

РОЗПОВІДЬ ПАСАЖИРА

ДИВНИЙ попутник трапився мені нещодавно в поїзді № 601 Хмельницький — Київ. Якби на свої очі не бачив, то ніколи б і не повірив, що такі люди бувають.

Зайняли ми свої місця, поїзд благополучно рушив. Здавалося б, чого ще треба? Сиди собі і дякуй долі та міністрові шляхів сполучення. Але ж ні! Почаювати моєму попутникові заманулося. А дізнавшись, що забаганка його нездійсненна, почав утрачати над собою контроль. Кондуктор спокійно пояснює: немає вже чаю, закінчився. А він псує нерви собі і людям.

Інший, зрештою, вгамувався б, а цей до буфету попхався. Ніби там його хтось чекав. Упіймав облизня і повернувся ні з чим. Довелось після цього всим купе чоловіка укоськувати. Ледь умовили таблетку прийняти й водичкою з-під крана запити.

Думаєте, втихомирився? Аби ж то! Ми швидко переконалися, що людським примхам немає меж. Захотілося йому, бачте, постільної білизни. Міг би, звісно, сам докмітувати: якщо у вагонах закінчився чай, а буфету взагалі катма, то чому і з білизною цього не може трапитись? Невдовзі й кондуктор те ж саме підтвердив. То впертюха мало правець не побив. Зблід, губи трясуться, очі врізнобіч дивляться. Відтак на ноги схопився, до начальника поїзда почав рватися. Пасажири стримують його, на маленьких дітей показують. Їм, кажуть, не менше, ніж будь-кому, потрібні нормальні людські умови. Але ж терплять, просто на руках у батьків і поснули. Та хіба такого чимось проймеш?

Змушений був і я від голого матраца відриватися, вибагливого сусіда супроводжувати. Щоб, бува, не накоїв чого.

Прийшли. А до того начальника вже черга вишикувалася. Тому, поки чекали, бойовий запал мого попутника таки дещо пригас, і він став схожий на нормальну людину. Бо, як виявилося, даремне він психував. Білизни нема і не буде. Тієї ж, яку видали поїзній бригаді на чотири поїздки, ледь на дві вистачило. Виходить, про нашу, четверту поїздку і розводитись нічого.

Але годі було сподіватися, що інформація отого психа задовольнила. Крізь сон погрожував піти кудись вище і розібратися. Коли ж себе вранці уздрів у дзеркалі та пір'я з голови взявся вичісувати, ті погрози стали ще страшнішими. Ніби хтось йому винен, що звечора не здогадався подушку матрацом накрити. Ми йому тлумачили: люди перебудовуються, нові форми роботи шукають, не слід відривати їх від глобальних проблем. Подіяло, мов на стінку горох. Перебудова, каже, для людей має бути, а не проти них. Либонь, таки скаржитиметься, дивак.

Я ж, навпаки, повернувшись у Хмельницький, завітав до місцевого залізничного керівництва і висловив захоплення мужністю поїзного персоналу, який залишається наодинці з такими от пасажирами без елементарних засобів для їх обслуговування.

— Авжеж,— прокоментував ситуацію головний інженер Хмельницької дирекції по обслуговуванню пасажирів В. В. Роздабара,— нелегко нам тепер. Особливо з білизною. Київська вагонна дільниця, що повинна забезпечувати поїзди всим необхідним, своїх обов'язків не виконує. Ми, певна річ, не спимо, повідомили про це по інстанції, отож надіємось...

Ну от, подумалось мені, ті, кому слід, про все знають, тримають руку на пульсі життя. Отже, і хвилюватись не варто. Бо якщо всі будуть такими, як отой мій попутник, то, певно, й товаришам з управління Південно-Західної залізниці доведеться відриватися від перебудови і наводити порядок у пасажирській службі. А це вже, погодьтеся, непорядок.

О. ШЕЛЕПАЛО.

м. Хмельницький.

ДАЛИ ПЕРЦЮ!

Вважається, ніби класична фраза «До нас їде ревізор!» повинна викликати тривогу в тих, кого їдуть ревізувати. Проте на обличчі головного бухгалтера Сумської обласної психіатричної лікарні № 2 В. Ю. Пузак при цих словах лише з'являлася іронічно-скептична посмішка. І небезпідставно. Бо всі ревізії завершувалися тим, що Валентину Юр'ївну викликали в облздороввідділ, проводили з нею співбесіду, вказували на недоліки і зобов'язували усунути їх до такого-то числа. Коли це число минало, знову викликали і т. д.

Пересвідчившись у незрозумілій нерішучості керівників облздороввідділу, Перець звернувся з проханням розібратися у цій справі до Міністерства охорони здоров'я УРСР. У відповідь заступник міністра Ю. П. Спиженко повідомив, що за систематичне невиконання службових обов'язків В. Ю. Пузак звільнено з посади головбуха.

Митарства з „Посольською"

ГУМОРЕСКА

Збираємося до Ялових. Зустрічати Новий рік. Олена добру годину біля дзеркала чепуриться. А я над пекучою проблемою голову сушу: брати чи не брати з собою пляшку? Запитую дружину.

— А раніше ти як робив? — дипломатична відповідь.

— Раніше все було ясно! — роздратовано кидаю дружині. — Брав та й усе!

— Ну й сьогодні візьми,— каже примирливо Олена.

— Та ти уявляєш, як сьогодні з пляшкою між люди сунутись?! — закипаю. — Нині з пляшкою, як ото колись народник-терорист із бомбою. Так і чекай неприємностей.

— То не бери і відчепись від мене!

— А з якими ж очима до людей зайдемо?

— То бери! — сердиться Олена. — В мою сумочку поклади.

— Сумочка мала. Туди не влізе. А в мене «Посольська». Семисотка.

— Тоді у внутрішню кишеню свого пальта засунь.

— Та ж кожному дурневі буде видно, що там пляшка,— не погоджуюсь,— краще собі під кофту прилаштуй. Ніякої підозри не буде...

Домовились. Вийшли з дому. А воно, як на гріх: щось таємно зробиш — усім так і скаче у вічі. Тільки в тролейбус увіпхалися, одразу й почалося. Бідну Олену так затиснули, що й дихнути їй нічим.

— Що ви напираєте! — чую її слабкий голос. — Грудину мені здавили!

— Добра грудина! — розв'язний басок молодика. — У вас там ніби каміння!

«Ну, як роздавлять «Посольську»,— потерпаю,— ото глуму буде! Вся наша конспірація порохом полетить».

На зупинці вийшли. Олена ледь жива.

— Звільни мене від цього лиха,— тицьнула мені гарячу пляшку.

Беру. З натугою засуваю у внутрішню кишеню пальта. Але горло пляшки виглядає назовні. І хто ці семисотки вигадав? Миле діло — півлітровка.

Прийшли до Ялових. Чути, в хаті вже гамірно. Здоровкаємось. Обережно вивідую в Павла, що святкуватимемо за чашкою чаю.

«Бреше чи маскується? — не второпаю. Але з обережності пляшку не виставляю. — Встигнемо з козами на торг».

Зайшли, з гостями познайомились. Сидимо, телевізор дивимось. Дружина Ялового стіл накриває. Яловий допомагає. Закуски, бачу, є. А чарок не ставить. Значить, про чай правду сказав. Навіщо ж я припер свою «бомбу»?

Раптом господар ставить кілька пляшок мінеральної.

— Хе-хе-хе! Бач, як нині маскуються,— штовхнув мене сусід з таким відтінком носа, що й без письмової характеристики видає його гастрономічні пристрасті. — Пляшечки з-під водиці, а в них... Хе-хе!

Я схаменувся, бо згадав, що моя «Посольська» ледве тримається у неглибокій кишені пальта. Хтось одежину поворушить — пляшка випаде. Виходжу в коридор. Озираюсь: наче нікого. Висмикую пляшку, а тут у двері: дзінь-дзінь! Господар біжить гостей зустрічати. А за ним чогось і той, синьоносий, витикається. Куди ж свою семисотку? З розгону засуваю пляшку в халяву жіночого чобітка. Повертаюсь до кімнати, а думки, як у злодія після крадіжки, спокою не дають.

— Чого це вам не сидиться? — запитав Яловий.

— Та ходив носовичок узяв,— мовив неправду.

Всідаюся на своє місце. Сусід мій, бачу, вже потягнув до себе пляшку мінеральної, пристрасно понюхав.

— Що там? — питаю.

— Во-д-а! — розчаровано каже. — Ви теж можете понюхати.

— А ви казали, що тепер отак щось міцне маскують,— вколов я сусіда.

— Мені байдуже,— шморгнув він сизим носом,— я в тверезі записався.

«Стій-но! — шугонула думка. — У чий же це я чобіток «Посольську» засунув?»

— Олено,— пошепки запитав дружину,— ти в яких чобітках прийшла?

— В нових. А що?

— Халяви які? Короткі, довгі?

— Короткі. А чого ти допитуєшся?

«От тобі й на,— розгубився. — Вона в коротких, а я в довгу засунув. Треба негайно переховати».

Хотів знову з кімнати вислизнути, а тут запрошують до столу.

— Щоб не порушувати порядку,— багатозначно мовив Яловий, тримаючи в руці склянку,— старий рік проведемо під мінеральну, а Новий — зустрінемо за самоваром. До чаю в нас є та й є. І пиріжки, і печиво, і торт. Взагалі тепер людина з пляшкою,— як дикун перед цивілізованим світом.

«То, виходить, я тут «дикуном» затесався,— обпекла думка. — Хоча б хто моєї «Посольської» не виявив. Оце вскочив!»

— Ви Чехова любите? — звернувся до мене з несподіваним запитанням сусід із сизим носом.

— В якому розумінні? Твори?

— У нього є одне оповідання, хе-хе-хе, яке мені просто в душу запало. Він там розповідає, як до однієї непитущої вдовиці зійшлися чоловіки на поминки. Ну, значить, на столі — чого твоїй душі завгодно, а пляшки нема. А ті хитренькі. Попринесили з собою та й залишили у пальтах. От вони по черзі виходять у гардероб, смиконуть добряче, а тоді до столу, закушувати. Хе-хе, хе-хе! Правда, ви б до такого не додумались? Великий і мудрий письменник був. Хе-хе!

Тут мій оповідач якось бочком висунувся з-за столу і пішов з кімнати.

«Цей поборник тверезості точно попреться кишені в пальтах перевіряти,— подумав я. — А може, й у чобітки зазирне. Треба переховати свою «Посольську». Бач, які він придибенції розповідає».

Дочекавшись повернення сусіда, я теж вийшов і попрямував у коридорчик. Глип: щось чобіток ніби поменшало. Мац-мац по халявах — порожні.

— Ви щось шукаєте? — простежила за мною господиня.

— Та тут халепа,— стенаю плечима,— гребінець десь випав.

— Подивіться між взуттям. Тут його стільки. Свої й мої донька щойно забрала. Піду пошукаю вашу річ.

— Ні, ні, ось він, мій гребінець,— запевнив я господиню, не виймаючи руки з кишені пальта.

«Тепер спробуй знайти ту пляшку, коли не знаєш, куди донька чобітки поставила. Ой, причеплять мені ярлик алкоголіка».

Було вже ні до закусок, ні до чаю. А сусід мій іще кілька разів підозріло зникав з кімнати. І вже не сам, а з іншими чоловіками, яких, на жаль, я не знав. Десь за першу годину Нового року стало гамірно й весело. Навіть пісні залунали.

Коли збиралися додому, я таки непомітно прошмигнув до спальні, намацав там дві пари жіночих чобіток. Але в халявах нічого не знайшов.

Та зодягаючи пальто, раптом виявив, що предмет моїх терзань — у внутрішній кишені пальта. Чортівня! Як це сталося? Хто з чобітка переховав «Посольську» у мою одежину?

Як би там не було, а рішення визріло конкретне й категоричне. На вулиці я сказав Олені:

— А давай я її ось хрясну об стовп та й кінець!

— І добре зробиш,— підтримала дружина. — А то ж чув: хто з пляшкою — дикуном виглядає.

Отже, кінець митарствам.

Я дістав пляшку, поглянув востаннє і тільки тепер збагнув, чому вона так поменшала і полегшала. Замість семисотки «Посольської» в руці у мене була порожня зелена півлітровка «Миргородської». В уяві раптом постав сизоносий любитель літератури, що записався в ряди тверезих. Але мені було вже байдуже...

Іван СОЧИВЕЦЬ.

м. Київ.

Вітаємо ювіляра!

Дружній шарж В. СОЛОНЬКА.

Письменника-гумориста Григорія МЕЛЬНИКА з його 60-літтям.

Валентин ЛАГОДА

ЖИВИЙ КУРИЛКА!

Він серед нас живе, цей тип,
Він вам знайомий здавна:
Смолою шевською прилип
І розкошує славно!

Зайняв позицію ясну:
Запевнить! Обіцяти!
Тож напускає туману,
Клянеться вже вдвадцяте:
— На вищий якісно щабель
Я підніму роботу!! —
Набридлий спів, знайома трель
Вже виклика нудоту.

В руладах тих звивається,
У гнучкості вправляється
«На п'ять» підвішений язик
Із року в рік,
Із року в рік!

Перебудовчі йдуть роки,
І він товче, як в ступі:
— Перебудовуюсь таки!
Піднявсь на вищий ступінь!!

Хоч воза явно тягне вниз
Цей бадьорун-базіка,
Дивись, на Дошку шани вліз,—
Інерція велика!

А треба — затамується,
Ловкенько пристосується,—
До цього вишколу він звик
Із року в рік,
Із року в рік.

Пусті слова він видува,
Як ті бульки із мила,
А там — хоч не рости трава!
Як кіт наплакав — діла.

На «об'єктивні» ж зверне все,
Звихрить слова-полову.
Ні, ні, він задніх не пасе:
Глянь — на коні він знову!

І зараз він у груди б'є
Перед Новеньким роком:
— Ось вам запевнення моє:
Широким рушу кроком!!

Весь час заприсягається,
Клятьбами розсипається,
Все гелготить, як той індик,
Із року в рік,
Із року в рік...
Бодай би він в Новім охрип,
Ходячий цей
С т е р е о т и п!

Анатолій БОРТНЯК

АНТИЧНІ ЕПІГРАМИ

СПОГАД ПРО ЗОЛОТИЙ ВІК

Вік був колись, ще до Зевса!
Жаль, що розвіявсь, як дим.
Розбрату, воєн не знали.
Цвіли справедливі порядки.
Люди, мов діти, жили...
Вік той звемо —
золотим.
Чи не тому, що тоді
ще не мали про золото й гадки?

СУД ПАРІСА

Три гордовиті богині —
три дами з олімпської знаті
руки до яблука тягнуть
навперебій з висоти...
Як не суди їх, Парісе,
та все одно в результаті
вирок суворий собі,
смертнику,
винесеш ти.

КАРІАТИДА

Ноги, немов кам'яні.
Твердь небесна
вгризається в плечі.
Службу, квартиру, дитя,
мужа свого пияка —
все підпирає надійно.
Одною рукою, до речі.
Другою ж,
втерши сльозу,
в сумочці пудру шука.

КІНЬ КАЛІГУЛИ

Кожну дурницю, яку бовкне тиран
навмання,
брали гуртом на «віват!»
й оформляли належно
в законі...

Там до сенату не гріх, справді,
обрати й коня,
де головами сенатори
схвально кивають,
мов коні.

ПОЕТИ Й ДЕЛЬФІНИ

Ледве співця Аріона
не здужали хвилі суворі!
Та, як відомо,
дельфіном був порятований він.
Ти ж бо,
мій любий колего,
під час відпочинку на морі
уникай глибини,—
бо може втопити дельфін.

АВГУРИ

Авгури — римські жерці,
дурячи люд без кінця,
за поведінкою птиць
розкривали
подій таємниці...
Як це не дивно в наш час,
знаю і я мудреця:
все, що не скаже,—
залежить
від погляду
«важної» птиці.

РОЗДУМ У ТІНІ ЛАВРА

Вічнозелений лавр
славолюбство навіює здавна.
Що ж таке слава?
Як нам свідчить легенда одна,
це — найгарніша із німф,
це спокусливо-всміхнена
Дафна.
Тільки ж,
її дожени,—
й деревом стане вона.

Мал. А. БОРДУНІСА

— А щодо імпортного кожушка, Клаво,— подзвони пізніше, бо тільки почала приймати.

Надплановий об'єкт

perec-ua.

ГУМОРЕСКА

perec-ua.

ПРОПРОЩАВШИСЬ із членами приймальної комісії, Євген Парфентійович похмурий зайшов у свій кабінет.

— Лідо Гнатівно,— гукнув він секретарці,— начальників служб і виконробів — до мене!

За кілька хвилин до просторого, обшитого деревом кабінету, поодинці і невеликими групами вже заходили працівники. Переважали серед них чоловіки середнього і старшого віку, з червоними обвітреними обличчями. Вони ввічливо вітались з керуючим і позмовницькому переморгувалися між собою. Всі знали: здача будівельних об'єктів пройшла успішно, комісія акти підписала, отож попереду вимальовувалися урочисті збори, пишномовні промови, патетичні накази з подяками і, звичайно, те, що називається матеріальним стимулюванням.

Коли всі розмістилися і втупилися в Євгена Парфентійовича, він важким поглядом скинув підлеглих, котрі ще яскравіше засяяли радістю, і похмуро буркнув:

— Ну, чого тішитесь? Я не Дід Мороз, подарунків вам не приніс.

Обличчя викликаних керівників почали негайно зображати світову скорботу.

— Що сталося, Євгене Парфентійовичу? — запобігливо запитав головний технолог, окоренкуватий дядечко з течкою в руках.— Начебто об'єкти всі прийняли...

— Так, прийняли! — з викликом підтвердив Євген Парфентійович. — Але дякуючи кому? Вам, Михайле Прокоповичу? От поясніть мені, як це наші будівельнички та примудрилися на четвертому поверсі поставити балкон без дверей? Чи не для скелелазів квартиру готували?

— Виправимо, Євгене Парфентійовичу,— гаряче запевнив головний технолог. — Уже завтра й виправимо! Самі розумієте, кінець року, план горить...

Євген Парфентійович не став слухати виправдань Михайла Прокоповича і перевів погляд на рум'яного молодика з кудлатими бровами, старшого виконроба.

— Ну, а ви, дорогий Миколо Юрійовичу, чому сьогодні мовчали, що кооперативний будинок, який ми зводимо, витримував тривалу облогу?

— Яку облогу? — обличчя старшого виконроба із рум'яного стало цегляним. — Не розумію, на що натякаєте.

— Не розумієте? Чому ж тоді стіни будинку наче з крупнокаліберного кулемета прострочені?

— Так то ж вапно! — полегшено зітхнув виконроб. — Самі знаєте, що коли воно добре не вигашене, то штукатурка відколупується. Але цей недолік легко виправити, пошлю бригаду, заштукатуримо, замажемо...

— В одного вапно негашене, в другого не закрите! — Євген Парфентійович окинув невдоволеним поглядом присутніх. — А мені відповідай за всіх! Це який розумник біля фундаменту телефонної станції додумався викопати яму для вапна? Хто? Та вже коли викопав, то закрий, як слід, а то...

— Хіба не закрили? — жахнувся головний інженер, худий високий вусань. — Я ж наказував!

— Закрити закрили,— невдоволено поморщився Євген Парфентійович,— але чим? Паперовими мішками! А голова приймальної комісії візьми та й попрись через оті мішки... Ледве його врятували з тієї ями. Гадаєте, мені легко після цього було здавати об'єкти?

— Та ви у нас усе можете!.. Рятівник наш!.. Остання надія! — звідусіль залунали голоси.

— Надія!.. — перекривив Євген Парфентійович. — Я ж не всемогутній. Є межа і моїм можливостям. Якби ви тільки знали, чого коштувало мені здати комісії ті два будинки, що на вулиці Вишневій. Якби тільки знали! Хто їх зводив?

— На Вишневій ми зводили лише один будинок,— пояснив головний інженер. — То об'єкт Антонюка.

— Дожилися! Вже не знаєте, скільки об'єктів будуєте,— різко сказав Євген Парфентійович. — Я ж здавав там два.

— Не може бути! — підхопився Антонюк. — На розі Вишневої і Магістральної я споруджував лише один будинок.

— На розі Вишневої і Магістральної — один,— підтвердив Євген Парфентійович. — А далі, углибині двору? Ну, Антонюк, ви переплюнули всіх! Підсунули мені для здачі будинок, у якому навіть дверей не прорубали! Та що там двері! Жодного вікна!

— Але ж це не будинок, Євгене Парфентійовичу! — вигукнув головний інженер. — Там штабелями цегла складена. То ви і її здали?

— Яка цегла? — отетерів Євген Парфентійович.

— Звичайна, будівельна,— пояснив Антонюк. — Сімнадцять тисяч штук суцільної та чотири — порожнистої.

— Невже? — Євген Парфентійович почав гарячково порпатися у своїх паперах. — Але ж комісія в мене той об'єкт прийняла! Ось, подивіться, підписи всіх членів комісії!

— Ура! Надплановий об'єкт! — радісно вигукнув хтось у кабінеті. — Такого ще в нас не було. Оце ж тепер і премії матимемо!

— Як же я недогледів? — бідкався Євген Парфентійович. — Що ж тепер буде? Новосели нас скаргами засиплять.

— Нічого не буде,— поспішив заспокоїти керуючого головний інженер. — Хіба ви не знаєте, що тим новоселам і так ніколи не догодиш? Завжди вони після нас квартири переробляють. А цього разу їм доведеться трішечки більше попрацювати, то й що?

Пилип СІДЛЕЦЬКИЙ.

Мал. О. МОНАСТИРСЬКОГО

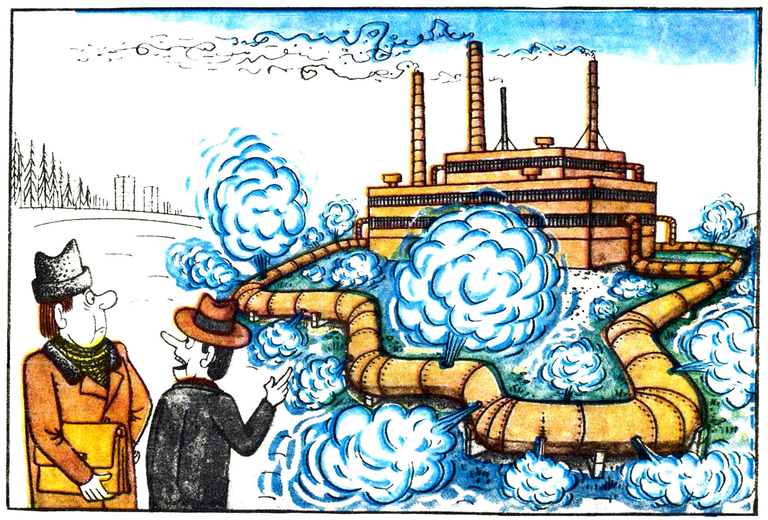

— А паркан нам і непотрібен: через нашу теплотрасу ніякий злодюга не проскочить!

ВТОМИВСЯ

На Новий рік, увечері, прийшов Віталик додому дуже стомлений, ледве ноги переставляє. Опустився на стілець і важко видихнув:

— Ох і втомився ж я сьогодні!

— Невже! — здивовано глянула на нього бабуся.

— А що,— каже Віталик,— думаєте, легко за день на п'яти ялинках побувати!

СПЕЦІАЛЬНО

— Чому це у тебе, Оксано, на ялинці вовк зовсім малюсінький, а заєць такий величезний! — питає Леся.

— То я спеціально так підібрала,— каже Оксанка.

— Навіщо!

— Щоб вовк не з'їв його.

Микола ГЕРАСИМЕНКО.

МОРОЗ І МОРОЗЕНКО

КАЗКА

Вони брати — старший, Мороз, і молодший — малий Морозенко. Старший за вдачею суворий, він жартів не любить. А Морозенко — навпаки, веселий та на всякі витівки майстер.

Трапляється іноді таке: йдеш вулицею, і раптом ззаду — бах! — влучає тобі у шапку велика сніжка. Хто це так? Озираєшся праворуч, ліворуч — нікого немає. Дивина!

А малий Морозенко в цей час сидить десь близенько під дахом, ліпить другу сніжку і сміється.

Побачив старший Мороз братусеві витівки, розсердився. Покликав Морозенка і каже:

— Ти мені оці вибрики облиш: у сніжки гратися та дітлахів за носи щипати. Мороз ти чи хто?

— Але ж так веселіше,— каже малий Морозенко.

— Які ще веселощі? Морозу все живе боятися повинне, а не сміятися з нього.

— А я не хочу, щоб боялися,— стоїть на своєму Морозенко. — Он, бачиш, діти на санках катаються, на лижах, снігову бабу зліпили, навіть фортецю зі снігу побудували. Весело!

— Поморожу всіх! — лютує Мороз.

— А от і не поморозиш. Вони одягнені тепло. І бігають. А той, хто рухається, ніколи не змерзне.

— Ну, тоді я знаю, що робити,— сказав старший Мороз.— Я їх снігом засиплю. Та не м'яким, липучим, а отим, противним, сухим та колючим снігом, що рипить і розсипається, наче пісок. У ньому і санки, і лижі загрузнуть. З такого снігу не те що баби — сніжки маленької не зліпиш. Будуть знати, як з Морозом жартувати!

Наготував Мороз повні міхи сухого колючого снігу та й подався подивитися: де його краще сипати. А малий Морозенко вхопив ножиці — та й ну сніжинки витинати. Тут тобі і зірочки, і мереживця, і квіточки небачені. Багато-багато отак навитинав і у братові міхи повисипав.

Повернувся старший Мороз. Ну, каже, задам зараз чосу людям. Розкрив міхи — і полетів сніг на поля, на міста, на села. Радіє Мороз, ще підсипає. Коли чує:

— Ой, які гарні сніжинки! Як намальовані! Певне, Новий рік скоро прийде.

Ще більше розлютився Мороз.

— Намальовані? Ну, я ж вам намалюю! Так намалюю, що ви не те що Нового року — світу білого не побачите. Ось у мене тут відра з білою фарбою. Нею я всі шибки людям позамазую.

— Дай я спробую,— просить малий Морозенко.

— Спробуй. Тільки ж гарненько замазуй, ні щілинки не лишай.

Узяв Морозенко крижану фарбу, пензлика та й рушив. Шибки він не замазав, а позамальовував. Такі на них ялинки гарні намалював, що діти одразу здогадалися: Новий рік іде!

Як побачив Мороз братикове малювання, аж затріщав з досади: Послав він вітрюгана холодного — щоб упіймав малого бешкетника та до старшого брата приніс. А вже Мороз йому дасть прочуханки.

А Морозенко заховався у хмарах. Шукав-шукав його вітер, порозганяв усі хмари на небі. Тут і сонечко виглянуло, пригрівати почало. Поки вітер у хмарах нишпорив, Морозенка шукав, внизу, на землі вже з дахів капати почало: кап-кап, кап-кап-кап! Мороз хутчіш підморожувати почав, і що ж із того вийшло? На краєчках дахів ніби кришталева оторочка з'явилась: льодяні бурульки. Побачив їх малий Морозенко, вискочив з хмарки та й ну по бурульках видзвонювати: дінь-дзінь, дінь-дзінь-дзінь! Гарна вийшла музика.

У старшого Мороза і руки опустилися. Ну, що ти робитимеш з таким непослухом? Кинувся до міхів зі снігом — порожні. Відра з фарбою крижаною — теж порожні. Холодний вітер десь там нагорі у хмарах заплутався. Ухопив Мороз міхи, відра і на Північ подався — по сніг, по лід. Та тільки шлях туди неблизький. Раніше наступного року Мороз аж ніяк не повернеться.

Наталя КУЛИК.

Мал. А. ВАСИЛЕНКА

Народні усмішки

В СИЛУ ОБСТАВИН

Дощ — аж хлюпоче. Геть мокрий чоловік ввалюється до хати після риболовлі.

— Клювала? — підступає дружина.

— Ото сказала,— буркоче, стягуючи чоботи, чоловік. — Що вона тобі — птиця? Риба не клює — бере.

— Ну, а брала?

— Вона б і взяла, так за такою великою зливою їй наживки не було видно.

ОМРІЯНА

Вуркочуть між собою молодята.

— Ти про мене мріяв усе життя? — зазирає у вічі коханому дівчина.

— Звичайно.

— І коли до школи ходив?

— Кожен день.

— А раніш?

— В дитсадку точно, а про ясла треба мами спитати.

Повідомив А. ПАСТЕРНАК.

м. Боярка
Київської області.

ПУСТЕ

— Тітонько, ваш синок випадково випив бензину і тепер гасає по подвір'ю як навіжений!

— Та пусте! Бензин закінчиться, і він зупиниться.

ГОРЕ

— Василю, чому такий невеселий?

— Ти знаєш, мою квартиру вчора обікрали.

— І багато пропало?

— Як тобі сказати: дещо з речей, кришталева ваза, та найголовніше — моя заначка, прихована від жінки.

Повідомив О. МЕЛЬНИК.

м. Євпаторія
Кримської області.

НЕСПОДІВАНКА

— Перегорнув оце днями синів щоденник і ледь не знепритомнів.

— Що — багато двійок нахапав?

— Та ні, виявляється, він уже в четвертому класі навчається!

ШКІДЛИВІ СЛОВА

— Більше я нізащо до Петра в гості не піду. Від його слів і досі голова тріщить.

— Цікаво, що ж він базікав?

— Раз за разом повторяв: «Вип'ємо ще по одній!»

Повідомив М. ЛУР'Є.

м. Горький.

СПРОБУЙ ПОСИДЬ

— Чому ти, Іване, щоденно на роботі? Ти ж уже на пенсії, міг би хоч трохи вдома посидіти біля жінки.

— Іди сам біля неї посидь, побачу, чи ти всидиш.

Повідомив Г. ЯКОВЧУК.

с. Лисиче
Славутського району
Хмельницької області.

Мал. А. ВАСИЛЕНКА

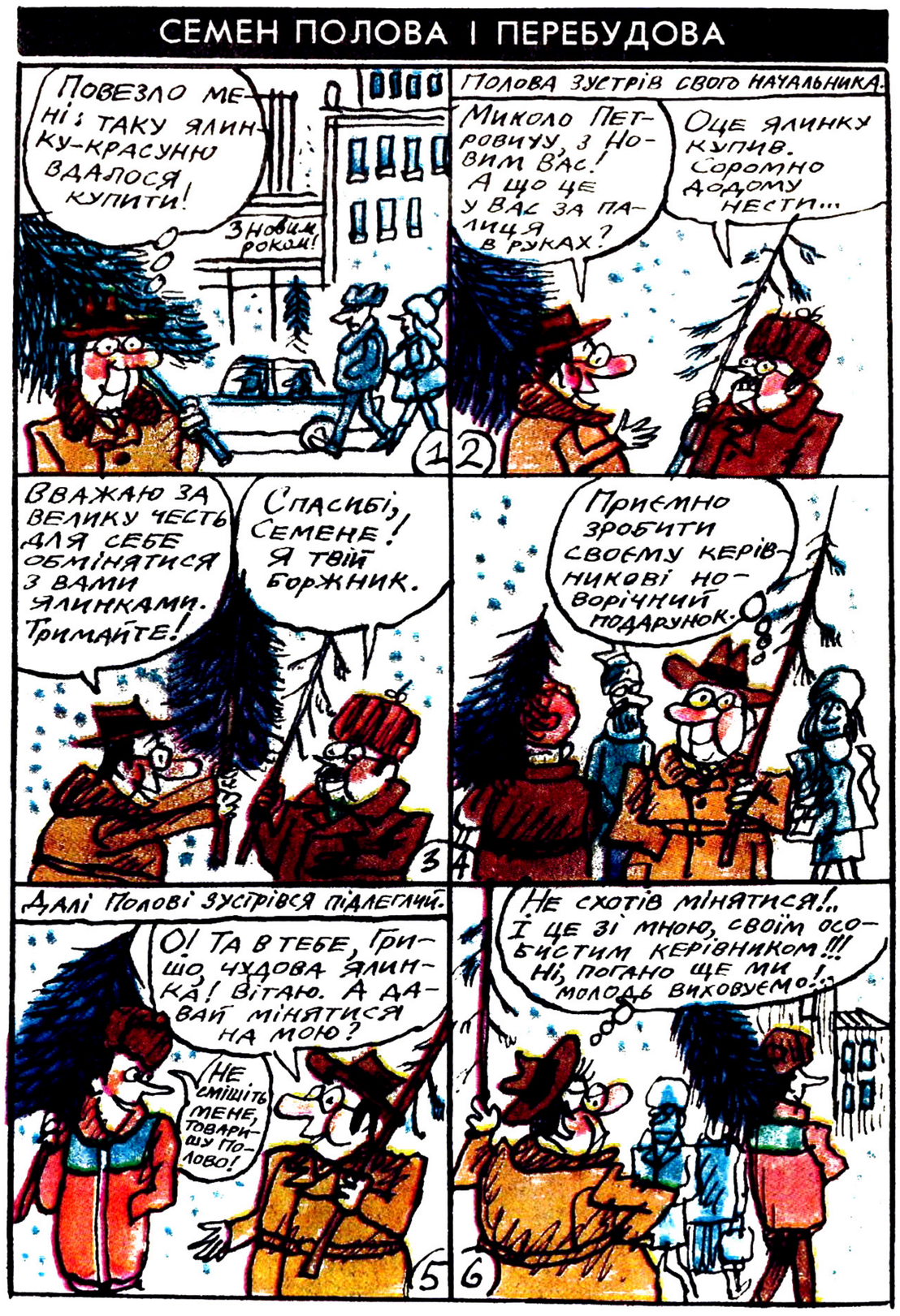

Друже Перче!

Нам, як і всім добрим людям, дуже хочеться файно зустріти Новий рік. Одне тільки непокоїть: чи не захрясне він, бува, по дорозі до нашого села в одній з величезних баюр, яких у нас — море?..

Сказати б, і дороги тієї — якихось 800 метрів. Проте, коли минулого року в селі дитячий садок горів, то навіть найбільш могутня з пожежних машин цим шляхом проїхати не змогла. Довелося прошкувати полями й городами, ламаючи огорожі й калічачи техніку. І хоч як сміливо та винахідливо діяли пожежники, через отакі мандри врятувати дитсадок їм уже не вдалося.

Якби вирахувати, скільки то посівів щороку гине під колесами транспорту, що їде в обхід тих баюр, і перевести усе в гроші, то набіжить добра копієчка. А ось останній курйоз: тягнучи нову електролінію, робітники вкопали стовп просто серед дороги, помилково прийнявши її за об'їзну...

Отож передай, Перче, Новому рокові, щоб він до нас дістався на вертольоті. Воно надійніше.

В. ГНАТЮК.

с. Боратин
Луцького району на Волині.

Чи не знаєш ти, часом, якого компоненту не вистачає «шипучці», яку виробляє Жмеринський завод продтоварів? А то, розумієш, купила я «Сухой шипучий напиток барбарисовый» — або по-простому «шипучку» — і скільки, як вказано в інструкції, не колочу його у склянці з водою, отой довгожданий «момент бурного выделения газа» чомусь усе ніяк не настає.

Отож під час пустопорожнього колотіння й подумалось мені: а може, у технології виробництва «шипучки» жмеринцям бракує лише одного компоненту, зокрема, Перче,— твого перцю?..

Л. КОВАЛЕНКО.

Вінницька область.

Поздоров від нашого імені з Новим роком дирекцію Берегометського, що на Буковині, лісокомбінату на чолі з директором І. М. Паламарюком. Якщо вірити багатотиражній газеті, що там виходить (див., наприклад, № 29 від 10 липня 1987 року), його колектив регулярно виконує плани по реалізації продукції та ще й дає її зі Знаком якості. А от ми, працівники кіровоградської фабрики «Ремменбля», такими успіхами похвалитись не можемо. Бо отой самий комбінат, регулярно недодаючи нам чорнових меблевих заготовок, довів нашу фабрику до того, що ми змушені були її зупинити. І лише після твого, Перче, дзвінка до Міністерства лісової і деревообробної промисловості т. Паламарюк милостиво розпорядився відправити нам один вагон деревини з п'яти заборгованих.

Чи не поцікавився б ти, Перче, у берегометських лісорубів — а як там у них справи з планом по окозамилюванню? Мабуть, виконується з прискоренням?..

НІКІТІН — майстер, КАТЕРИНИЧ — бригадир, ПАТИЧЕНКО, КАСЬЯНОВ, ШАПОВАЛОВ — робітники.

м. Кіровоград.

«ЧУДО» Й ЧУДЕСА

Японці заслужено славляться своєю працелюбністю та старанністю в роботі. Тільки цим дехто й пояснює приголомшливі успіхи Японії на шляху економічного та науково-технічного прогресу — усе те, що прийнято називати «японським чудом».

Але мова — не про це. Мова ось про що.

Задивившись на той, і справді пильної уваги гідний, економічний та науково-технічний прогрес, дехто не бачить іще одного японського дива: за останнє десятиріччя Японія ще й на іншій царині значно вперед просунулася — за тих десять років кількість днів, які середній японець може у відпустці провести, зросла більш ніж удвічі! І це — зверніть увагу! — попри те, що перепоною до успіху у цій справі стоять самі ж таки японські трудящі: вони з власної ініціативи якомога щільніше спресовують строки своїх відпусток.

Не знаю, як хто, а я не дуже упирався б проти того, щоб та відпустка (оплачувана, звісна річ) якомога довшою була. А японцеві — ви тільки подумайте! — вкорочена до душі.

Чудеса!..

Може, японець вважає, що для здоров'я — найкраще відпочивати тільки тоді, коли «на заслужений» вийдеш?.. Але ж паризька газета «Монд» писала якось: «Кожен японець старший 65 років працює, щоб збільшити свої скромні доходи».

Одне слово, японці просто життя собі не уявляють без роботи. Щоправда, не всі: ті, що уже в безробітних ходять, не тільки уявляють, а й добре знають, що то за життя; зокрема й ту його фазу, що настає після 300 днів безробіття, коли більшості з них припиняється виплата допомоги. Але для багатьох японців навіть сама думка про те, що доведеться без роботи жити, буває страшніша за смерть. Врешті, судіть самі.

Якогось дня Косіро Танака сів у свою куплену на виплат «Тойоту», розігнав її до ста кілометрів, різко крутнув кермо і врізався у придорожню бетонову стіну. Перехожі кинулися на порятунок і ще живим витягли нещасного із машини до того, як вона вибухнула. По дорозі до лікарні Танака помер, до самого свого кінця повторюючи одне: «Дайте мені померти... Мені більше нема чого жити...» Слідство докопалося до того, що саме кинуло Танаку на бетонову стіну: тиждень перед тим він дізнався, що в списку тих, кого збираються звільнити з корпорації державних залізниць, де він пропрацював п'ятнадцять років, є і його ім'я. А товариш небіжчика уточнив: «Робота була для Косіро головною радістю в житті, і він не міг пережити цього удару».

Взагалі, то й для інших країн «вільного світу» і вільного підприємництва подібне — не дивина. Але ось що мимоволі у око впадає: того року понад сімдесят службовців державної японської залізниці самогубством покінчили. А коли в загальному брати, то у відносно «благополучній» Японії, як свідчать дані управління національної поліції, в 1986 році 25.525 душ на себе руки наклали. Причина, як вважають самі японські експерти,— страх перед безробіттям, банкрутством, невпевненість у своєму завтрашньому дні. Найбільший минулорічний приріст самогубців — серед робітників, хазяїв дрібних та середніх підприємств експортних галузей промисловості.

До речі, на відміну од напханих найсучаснішою технікою великих підприємств всесвітньовідомих японських фірм, які видають кінцеву продукцію, «дрібні та середні» тримають подалі від стороннього ока: з усього світу ділових людей досвід переймати сюди не водять, туристи тут не товпляться. А тим часом саме ці субпідрядні фірми та підприємства — фундамент японського «чуда», вони дають 60—70 відсотків усієї продукції, і на них заробляє собі на хліб насущний більше половини працездатного населення Країни східного сонця. Зарплата ж тут — лише 60—70 процентів від зарплати працівників великих фірм.

Та це — між іншим. Нас інше цікавить.

Ну, хай так, хай тисячі — із відчаю життя собі вкоротили. Але чому ж усе-таки японці самі собі відпустки укорочують? Невже їм, працелюбним, для щастя повного, для радості світлої законного робочого часу не вистачає, що вони таку ініціативу проявляють?.. Мимоволі зароджується крамольна думка: якщо зважити на те, що в багатьох із них не вельми повна кишеня, а голова переповнена думками: як себе перед хазяїном, перед фірмою найкраще зарекомендувати, щоб роботи не втратити, то ту ініціативу навряд чи можна самою лише працелюбністю японською пояснити.

Сумніви розвіяв лист одного рядового службовця невеликого підприємства, опублікований у японському журналі «Економісуто».

«Я,— пишеться у листі,— служу в одній маленькій японській фірмі. В 7.30 ранку виходжу на роботу і ρ 8 вечора — це найраніше — повертаюся додому. Бувають дні, і то досить часто, коли добираєшся додому лише о 10 або 11 годині. В середньому японський робітник зайнятий у день понад десять годин. Це значно більше, ніж у багатьох інших країнах... Мені хотілося б поговорити з домашніми, почитати книгу, зайнятися сімейними справами. Хотілося б мати ще один вихідний. Коли я починаю думати про своє життя, то завжди ловлю себе на думці, що мені хочеться мати особисте життя, вільний час...

Лідери Федерації економічних організацій Японії стверджують, що ми, японці, любимо багато працювати. Можливо, так воно і є. Проте щодо мене, то в багатьох випадках я не хотів би залишатися працювати понаднормово допізна... Сповнений почуттям обурення таким становищем, я ще в молоді роки спробував був домогтися того, щоб залишити роботу в належний час. Навіть став закликати своїх колег розпочати рух під гаслом: «Залишати фірму в належний час». Але не минуло й двох тижнів, як мене викликав до себе начальник відділу і сказав: «Якщо ми покінчимо з практикою наднормових робіт, то чи не спричиниться це до скорочення штатів?»

Президент моєї компанії не раз говорив про те, що хотів би запровадити два вихідних на тиждень. Однак, казав він, поки конкуруюча фірма не зробить так само, ми не зможемо піти на це. Отже, сподіватися на два вихідних, коли кожна фірма озирається на іншу, поки що марно.

Я хотів би ще звернутися до відповідальних керівників міністерства праці, до промислових босів, політичних діячів: не допускайте, щоб у нас забирали належну за законом оплачувану відпустку. Адже ми не можемо використати свою оплачувану відпустку через ту саму жорстоку конкуренцію... Власники підприємств! Коли робітник не може відгуляти відпустки, це спричиняється до нагромадження у них безмежної втоми!..»

Отаке-то! Виявляється, ніякої загадки, ніяких чудес нема!

Але це — теж між іншим. Головне, що японці — народ і справді ж таки працелюбний. А в даному випадку для нас іще головніше було звернути увагу на той факт, що, впевнено ідучи шляхом економічного та науково-технічного прогресу, Японія ще й на іншій ділянці значно вперед просунулася. І це, як твердить паризька газета «Монд», звідки той утішливий факт почерпнуто,— «серйозний прогрес».

Та й справді прогрес неабиякий: кількість днів, які середній японець щорічно у відпустці проводить, за десять останніх років, як уже мовилося, зросла більш ніж удвічі: то було три дні, а тепер — аж цілих сім!

Чудеса!.. Якщо й далі так піде, то й у новому році якась година-друга набіжить, а через кілька років, дивись, іще на цілий, восьмий, день набереться.

Врешті, хто його зна. Бо он долар на силі підупадає, а це і для Японії — не калач із маком: якраз через той охлялий долар американський чимало дрібнішого калібру японських підприємств, що на експорт працюють, почали на ладан дихати. Та й не передбачається, щоб у самій Японії та поза нею в новому році конкуренція струну попустила. Бо то було б справжнім дивом! А саме таких чудес за умов «вільного підприємництва» якраз і не буває.

Дм. МОЛЯКЕВИЧ.

Мал. В. ЧМИРЬОВА

— За потепління!

ПЕРІОДИЧНІ ПЕРЕСМІХИ

(АБСОЛЮТНО ДРУЖНІ ПАРОДІЇ)

Найзапекліші шанувальники нашої періодичної преси помітили: навіть серйозні газети й журнали на свята охоче здають в аренду «куточки» й навіть «кути» представникам лірично-гумористичних жанрів. А що не всі оті «кути» бувають гострими (делікатно кажучи),— то вже зовсім інше питання. Не становить винятку й Новий рік. Навіть навпаки! Отже, спробуємо собі уявити таку передсвяткову добірочку:

ЗАЛІЗНЕ СЛОВО ЗАЛІЗНИЧНИКІВ

31 грудня рівно о 22.00 дідусь, розчервонілий, наче помідор, і обвішаний подарунками, наче справжній Дід Мороз, захекано зупинився, наче маневровий паровоз, біля розкладу приміських поїздів і прочитав голосно та хрипко, наче радіодиктор:

— Електропоїзд № 666 слідує до Фастова з усіма зупинками!

— З усіма?! — обурено здивувався дід. — А навіщо мені всі?! Мені ж тільки одну треба: Малютинку! А якщо будемо на кожній стояти... — І він швиденько почимчикував до першого вагона.

...Але залізничники не підвели: відповідно до виробничих передноворічних зобов'язань поїзд зупинявся саме тоді й саме там, де треба! До новорічного столу дід устиг вчасно!

(Газета «Зелена електричка»).

ЗАКОН Є ЗАКОН!

(Наукові новини)

Напередодні Нового року ми звернулися до відомого вченого-фізика професора Платона Сократовича Позитронченка із запитанням: «Чи підтверджуються закони фізики у вашому особистому житті?»

На мить спинивши свій портативний синхрофазотрон, науковець відповів:

— Авжеж! Ось приклад: оскільки і позаяк від тепла тіла розширюються, а від холоду стискаються, то взимку я ношу черевики на три номери менші, ніж улітку. Що дає істотну економію! Своє відкриття я радий опублікувати саме у вашій вельмишановній газеті.

Подякувавши вченому, ми поспішили до редакції. І прибули туди вчасно, аби мати можливість цокнутися келихами з безалкогольним коктейлем за розквіт науки.

(Щотижневик «Зрілий науковець»).

ЯК ВРЕШТІ-РЕШТ ЗАСНУТИ

(Поради лікаря)

Коли вам не спиться, згадайте, що саме у стані безсоння зробили свої епохальні відкриття Евклід, Коперник, Ломоносов, Курчатов і доцент Іваненко. Усвідомлення того, що всі ці відкриття давно вже зроблені, принесе вам полегшення, заспокоєння, і ви зможете заснути. Але не забудьте вчасно прокинутися, щоб не запізнитися до новорічного столу!

(Популярний часопис «Пілюля»).

КОЛЮЧЕ СЛОВО

(Школа перебудовується)

Після того, як у нашому 3 «Ж» класі стала виходити сатирична стінгазета «Їжачок», дисципліна та успішність помітно поліпшились. Вони у нас поліпшилися настільки, що «Їжачку» вже просто нема тепер про що писати і нема кого малювати!

На чергових класних зборах ми обговорили таке неприпустиме становище і ухвалили: напустувати й набешкетувати ще хоча б на два номери! Незважаючи на протести класного керівника і педагогічної ради школи, слова ми свого дотримали! Через що і були позбавлені квитків на всі новорічні ялинки. Але свої молочні коктейлі ми все одно вип'ємо своєчасно!

(Стінгазета «За першу парту!»).

ВІД АВТОРА: Доброзичливий, спостережливий і уважний читач, звичайно, помітив, що всі опуси цієї добірки завершуються якось трохи одноманітно. Автор хотів проаналізувати і з'ясувати причини такої незвичайної подібності, але не встиг. Бо дуже поспішав. Ви вже здогадалися: поспішав до новорічного столу. Бо автор — він теж людина.

Юрій ШАНІН.

Мал. О. МОНАСТИРСЬКОГО

— Сьогодні реєстрація, а жениха радикуліт скрутив!

ДОПОМОЖІТЬ ДЖИНУ!

Перед директором Одеського склозаводу В. Ф. Мишакіним стояв зажурений Аладдін, але без чарівної лампи і без свого друга джина. Той якраз утік до євпаторійського молокозаводу, де йшло розвантаження продукції одеситів — пляшок для молока. В одній із них і надумав оселитися нерозважливий джин.

Після довгих Аладдінових умовлянь директор зважився супроводжувати його до Євпаторії. Джина знайшли на залізничних під'їзних коліях. Той сидів і плакав над горою розбитих пляшок. Серед них він так і не знайшов жодної цілої. Річ у тім, що одеські склодуви застосували останнім часом новий вид упаковки своєї продукції: пляшки (по сімнадцять в обоймі) обв'язуються дротом і рядами укладаються у вагони. Про результат ви вже знаєте...

Заспокійливі слова тов. Мишакіна, що ця упаковка цілком відповідає вимогам Держстандарту 15844-80, на джина не діяли. Він не розумівся на стандартах, а лише молив про одну-єдину цілу посудину, яка могла б стати його оселею. Але безнадійно. Директор, маючи чоботи-скороходи, вже був у Одесі і, звісно, нічого не чув.

Як не чує він і численних зойків євпаторійських молочників, котрим немає куди розфасовувати свою продукцію. А обіцянки одеситів у першому півріччі цього року перейти на новий, надійніший вид упаковки пляшок виявилися звичайнісіньким одеським жартом.

В. ВОЛИНЕЦЬ.

Вітаємо лауреатів!

Письменника Юрія МУШКЕТИКА з присудженням Державної премії СРСР.

Поета-сатирика Олеся ЖОЛДАКА з премією імені Остапа Вишні.

Дружні шаржі А. АРУТЮНЯНЦА.

ДАЛИ ПЕРЦЮ!

Певне, щоб зі знанням справи вести мову про шкідливість алкоголю, голова первинної організації товариства тверезості колгоспу «Росія» Віньковецького району Хмельницької області Д. Климашов вирішив вивчити згубний вплив самогону на власному організмі. Експерименти він поєднував з основною своєю роботою на посаді начальника пожежно-сторожової охорони та ще одним добровільним обов'язком — командира народної дружини. І так захопився, що не помітив, як отой згубний вплив став очевидним для всього села. Головний борець за тверезий спосіб життя перетворився на грубіяна і хама, однак уперто продовжуючи досліди.

Колгоспники звернулися до Перця з проханням їх припинити. Як повідомив редакції завідуючий відділом Хмельницького обкому Компартії України М. Білоус, бюро Віньковецького райкому партії виключило Д. Климашова з членів КПРС. Його також увільнено від обов'язків голови первинної організації товариства тверезості та командира добровільної народної дружини.

ТЕЛЕТАЙПОВЕ АГЕНТСТВО ПЕРЦЯ
ТАП

НОВОРІЧНИЙ ТЕЛЕТАЙП ПЕРЕДАЄ:

КРИМСЬКА область. Доброю традицією стало у місті Сімферополі відзначати свято вулиці Родникової. Час його проведення, як правило, припадає на першу декаду грудня. Адже саме о цій порі перші морози підсушують грязюку, і вулиця аж до весни стає пішохідною.

ДНІПРОПЕТРОВСЬКА область. На новорічному конкурсі дотепників, що відбувся в обласному центрі, перше місце здобув громадянин В. В. Мальований. Так, із серйозним виглядом він заявив, що йому без усяких перешкод вдалося здати у себе в Дніпродзержинську склотару на приймальний пункт. Від цього повідомлення присутні реготали до сліз, оскільки всім добре відомо, що здати пляшки та банки у цьому місті просто неможливо.

ХЕРСОНСЬКА область. Нинішнього року жительці села Зірки Горностаївського району Є. І. Єрмолаєвій, щоб прикрасити новорічну ялинку, не треба буде купувати «сніжинки». Її лісову красуню прикрасить справжній сніг. А проникає він до оселі Євдокії Іванівни через дірявий дах, який керівники місцевого радгоспу «Горностаївський» обіцяють відремонтувати уже більше року.

ВОЛИНСЬКА область. Телеграму без підпису отримала жителька міста Горохів Л. М. Духнюк. Людмила Миколаївна довго сушила над нею голову і нарешті вирішила, що це з Новим роком поздоровили її працівники Луцького меблевого комбінату. Видно, у такий спосіб меблевики вирішили компенсувати усі неприємності, які завдав їхній бракований сервант. Адже дверцята у серванті Л. М. Духнюк не зачиняються, полиці не підходять за розміром, а болти вилазять назовні.

ЯК У КІНО

НОВІ КАЗКИ ШАХЕРЕЗАДИ

Завжди районний голова
Штовха якусь нову ідею,
Але минає день чи два —
І він прощається із нею.
То підвести збирався газ,
То заклад звести лікувальний,
А то задумав якось раз
Музей створити унікальний.
Солодкі ллються в зал слова,
Усіх чарують, мов рулади...
Розповідає голова
Нові казки Шахерезади!

Анатолій ЖИТНИК.

КРИЖИНКИ ЗА КОМІР

У останню декаду року (тобто напередодні затвердження штатного розкладу) ходіть перед керівництвом навшпиньки. Ви виглядатимете вищим, стрункішим і розумнішим.

* * *

Якщо ви не впевнені, чи пухнаста ваша ялинка, перелічіть її голки. На пухнастій ялинці їх має бути 124564 шт.

* * *

Не підпускайте до новорічної ялинки тих, у кого все горить під руками.

Геннадій КОСТОВЕЦЬКИЙ,
Олег ПОПОВ.

Мал. Ю. СЕВЕРИНА

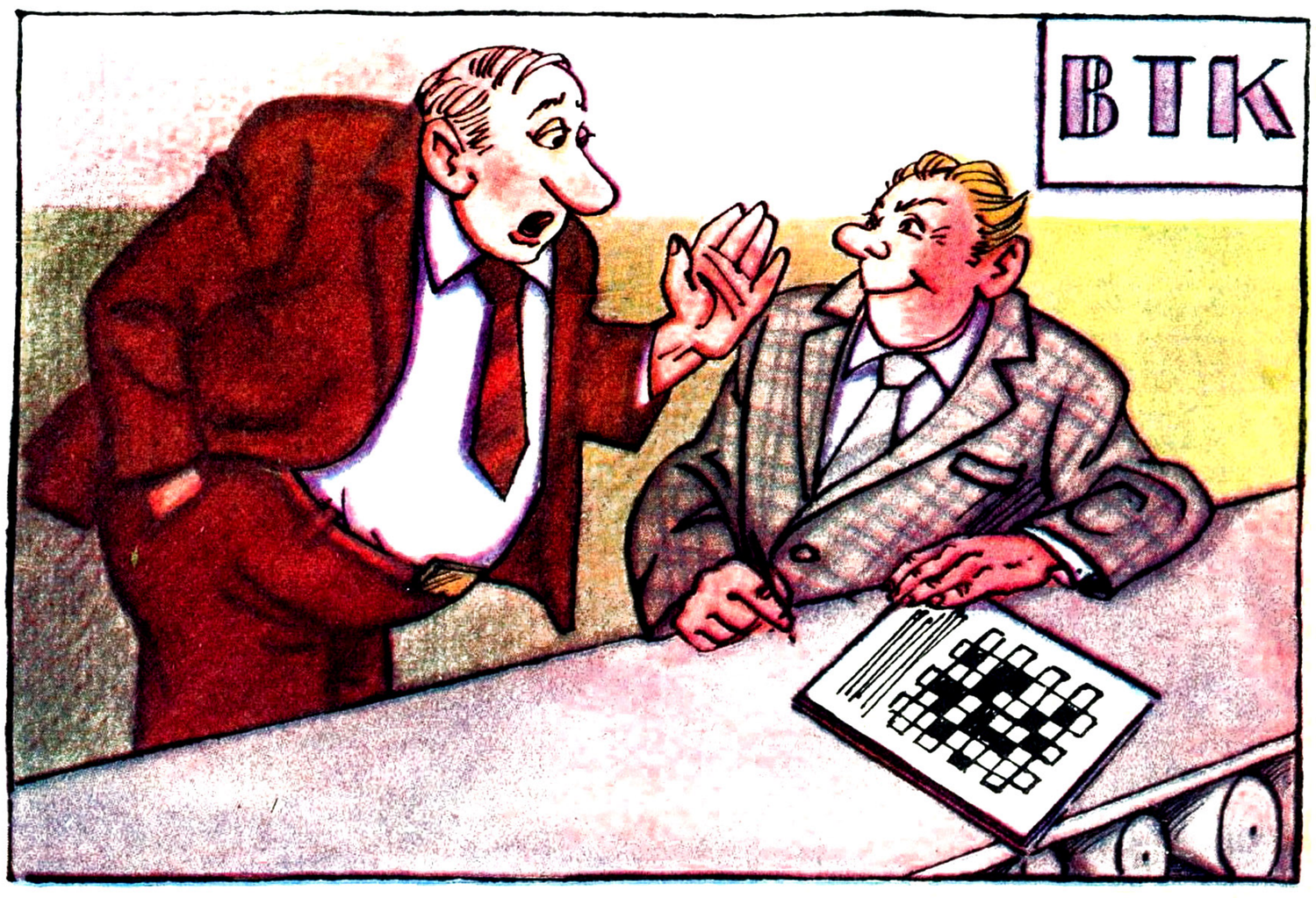

— Відпочивай, поки план виконаємо, а вже потім почнеш бракувати.

ТЕЖ ПІДСУМКИ

Новий рік стрічають. Мова
У гостей: перебудова.
Перший каже:
— Я давно вже
Дію по-новому:
Пив раніше де попало,
Зараз — тільки вдома.
Другий мовив:
— Наче риба,
Я мовчав на зборах,
Вчора ж — нашого вахтера
Геть зітер на порох!
— Не плоджу більш,—
Буркнув третій,—
Тих паперів клятих,
Довелось для цього діла
Заступника взяти.
— В новий рік йдемо новими,—
Перший знов озвався. —
Годі задніх пасти — кожен
Перебудувався!

Анатолій ГАРМАТЮК.

СТРАШНЕ ПЕРО НЕ В ГУСАКА...

«Чоловік мій б'ється, скандалить. Чи не можна його наказать за нетактовний спосіб життя?»

«В телевізорі людина — одне плече більше в чотири рази і косо йде низ. Посередині все йде бугром у верх і косить очі».

«Ось пишуть, що я був дуже п'яний, але, в кінці-кінців, я ж не лазив і не валявся в магазині, а звичайно ходив по магазину і розмахував руками, що й доводить, що з ніг я не валився. Навіть промови казав, але не помню про що».

«Комісії усе приїжджають та приїжджають, а одного кутка біля хати ніяк не рішать».

«Односельчани з радістю обібрали його головою колгоспу».

(З листів).
Зібрала Т. ОБЛАМСЬКА.

З ІНОЗЕМНОГО ГУМОРУ

— І що ти подарував дружині на різдво?
— Губну помаду.
— Практично. Поступово ти одержиш її назад.

* * *

— Три роки,— говорить молода жінка своїй подрузі,— я не мала уявлення, де мій чоловік проводить вечори. Але коли одного разу раніше прийшла додому, то виявилося, що вдома!

* * *

Він цілує її. Потім запитує:
— Люба, я перший мужчина, який тебе поцілував?
— Ну звичайно! Навіть дивно, що всі чоловіки запитують одне і те ж.

* * *

— Вчора я відремонтував наш стінний годинник із зозулею,— говорить Макс своєму приятелеві.
— І як? Добре працює?
— Не зовсім. Тепер зозуля вискакує через кожні півгодини і запитує, котра година!

* * *

— Якої ти думки про кандидатів у бургомістри?
— Мене радує, що з них виберуть тільки одного...

* * *

— Дозвольте вам запропонувати сигарету.
— Дякую, я вирішив із сьогоднішнього дня не палити...
— Ах, так! Тоді візьміть на завтра.

* * *

— Ми живемо у страшний час. Я тільки й чую дома — гроші, гроші, гроші!..
— Тобі ще непогано! А я: «Нема грошей, нема грошей, нема грошей!»

* * *

На святковому вечорі господиня представляє гостям:
— Любі друзі, а це — відомий гравець у регбі Чарлі Худруф.
— О, як мило! — зауважує одна із запрошених дам. — Він нам щось зіграє?

* * *

— Клаус, про що ти так напружено думаєш? — запитує приятель.
— Міркую, чим я більше порадую дружину: якщо подарую їй на Новий рік велосипед чи пообіцяю машину.

Переклав з німецької
С. ПАВЛЮК.

Теми малюнків цього номера придумали: В. Губін, В. Чечин, А. Василенко, М. Вайсборд, М. Литвин, Р. Друкман, Д. Молякевич, В. Тільман, В. Солонько, В. Корнійчук.

СВЯТКОВІ СУВЕНІРИ

Мал. К. АВІЛОВА

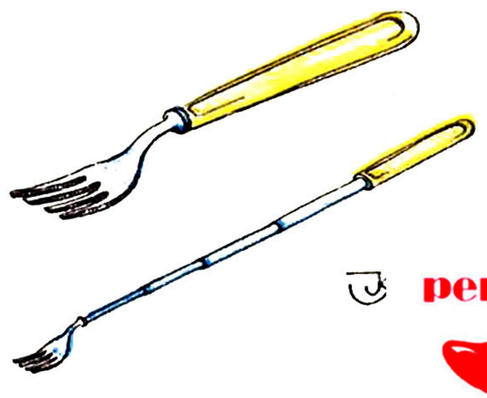

perec-ua.
perec-ua.

Мал. В. МУСКИ та Л. ХОДАКІВСЬКОЇ

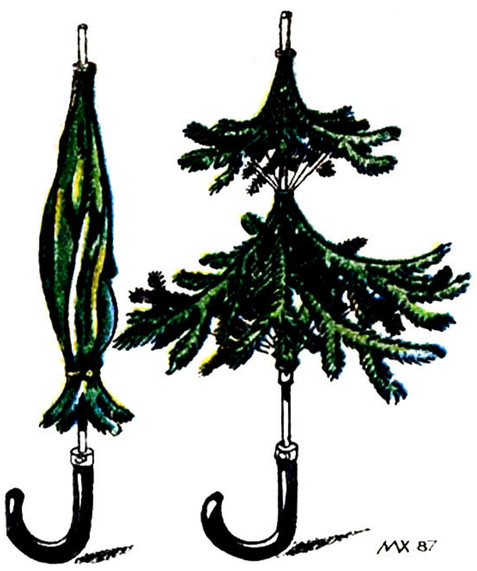

МХ 87

Мал. К. АВІЛОВА

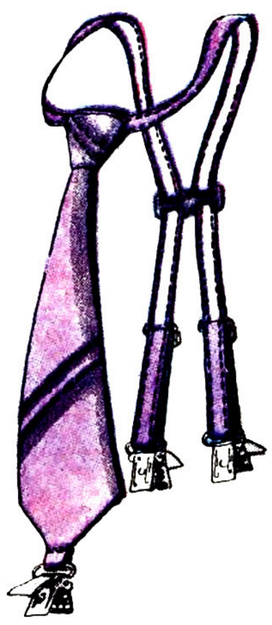

Мал. В. МУСКИ та Л. ХОДАКІВСЬКОЇ

МХ 87

ПЕРЕЦЬ
№ 24 (1258)

ГРУДЕНЬ
1987

Головний редактор О. ЧОРНОГУЗ.

Редакційна колегія: А. ВАСИЛЕНКО, П. ГЛАЗОВИЙ, В. ЗЕЛІНСЬКИЙ (головний художник), Д. МОЛЯКЕВИЧ, Ю. ПРОКОПЕНКО (відповідальний секретар), М. ПРУДНИК, І. СОЧИВЕЦЬ, В. ЧЕПІГА (заступник головного редактора).

Журнал «Перец» № 24 (1258)
(на украинском языке)
Издательство «Радянська Україна».

Здано до набору 17.11.87. Підписано до друку 03.12.87. БФ 36508. 70×108/8. Офсетний друк. 2,8 умовн.-друк. арк. 14 умовн. фарб.-відб. 4,1 обл.-вид. арк. Тираж 2239700 прим. Зам. 05795.

ВИДАВНИЦТВО «РАДЯНСЬКА УКРАЇНА» © **Журнал «Перець» 1987 р.** Видається з січня 1927 року. Виходить двічі на місяць.

Адреса редакції: **252047, Київ-47, вул. Петра Нестерова, 4. Тел. 446-84-21, 441-89-37, 441-89-38.**
Адрес редакции: **252047, Киев-47, ул. Петра Нестерова, 4.** Для телеграм: Київ Перець.

Рукописи не повертаються. Передруковуючи із журналу матеріали, треба обов'язково посилатись на «Перець».

Ордена Леніна комбінат друку видавництва «Радянська Україна», 252047, Київ-47, проспект Перемоги, 50.
Ордена Ленина комбинат печати издательства «Радянська Україна», 252047, Киев-47, проспект Победы, 50.

Текст набрано із застосуванням вітчизняного фотонабірного комплексу «Каскад»

Відсканував Іван Толокньов,
опрацював Олег Леськів

http://perec-ua.livejornal.com